

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ

ΛΕΥΚΩΜΑ

ο

4196

ΧΡΙΣΤΟΣ

ΤΟΥ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ Γ. ΜΑΛΑΚΟΠΑΙΟΥ

καὶ

ΚΩΣΤΑ Δ. ΚΑΡΕΠΗ

SISMANOGLIO
MECARDI

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1920

419

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ

ΛΕΥΚΩΜΑ

Ο

ΧΡΙΣΤΟΣ

ΤΟΥ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ Γ. ΜΑΛΑΚΟΠΑΙΟΥ

καὶ

ΚΩΣΤΑ Δ. ΚΑΖΕΠΗ

SISMANGOGLIO

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1920

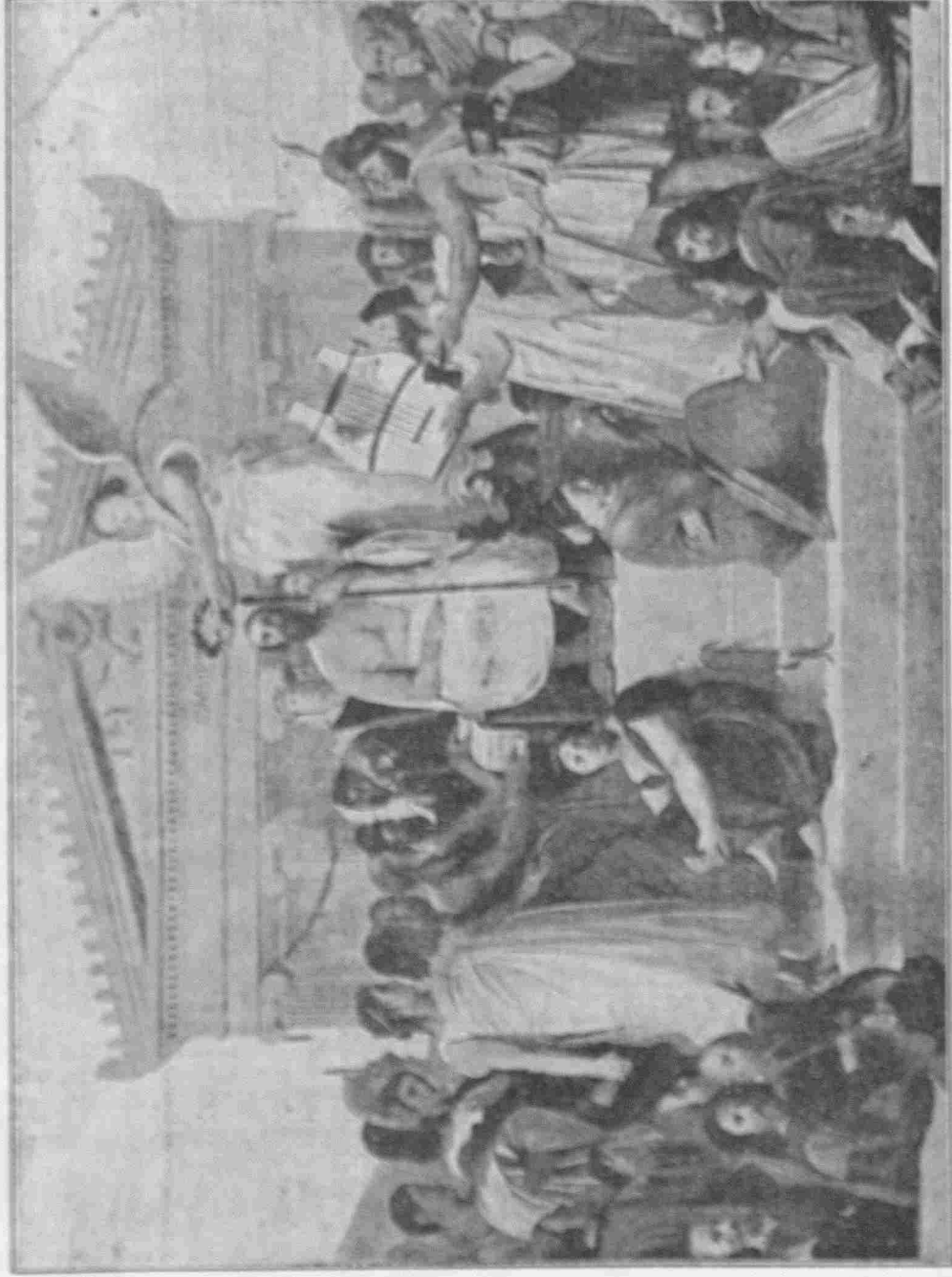
— ΤΗ: ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΗ:
ΝΕΟΛΑΙΑ: ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ —

Ἄν ὁ κόσμος δὲν ἐλάτρευε τὴν νεότη
Γιὰ ν' ἀνθίσουνε τραγούδια παρασμένα,
Δὲν θὰ ζοῦσα νὰ μαγεύσω τὸν ἱππότη
Ποῦ φορτώθηκε παράσημα βαμένα.

ΚΑΖΕΠΗΣ.

MAXIMA DEBETUR
PUERO REVERENTIA

SISMANOGLIO
MILANO

ΑΠΟΘΕΣΙΣ ΟΜΗΡΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

I

Τὰ γλυκύτερα τῆς χώρας μας πουλιὰ
Ἦρθαν, ἤρθαν τὴν ἀγούλα νὰ μὲ ποῦνε:
Πῶς μεγάλωσαν τὰ μαῦρα μου μαλλιά
Πῶς οἱ τρίχες τῆς ζωῆς μου θὰ κοποῦνε...

II

Μὰ δὲν θέλησα τὴν μοῖρα τὴν κακὴ
Μὰ δὲν ἤθελα μονάχος νὰ πεθάνω
Κι' ἔψαλλα τῆς νιότης μου τὴν μουσικὴ
Κ' εἶπα τ' ὄνομά σου, φυλαχτὸ, νὰ βάνω.

III

Γύρισα στὸν Μάη τότε μὲ σπουδὴ
Ἦμουν σὰν τὸ ρόδο: δυνατός, ὠραῖος...
Νᾶ' ν' εὐλογημένος ὁποῖος κελαῖδεῖ:
« Ὁ θεὸς τῆς νίκης εἶν' ὁ Ναζωραῖος »

IV

Ζοῦσα μέσ' στὴν λεγωμέν' Ἀνατολὴ
Καὶ ζητώντας νὰ μυρίσω κάποια κρινα
Μὲ ψιθύρισαν μαδώντας τὴν στολή:
Πῶς τὰ μάτια μου σφαλνοῦν αὐτὸν τὸν μῆνα.

V

Κλαίω πάλι τὴν ὑγεία μου νὰ βρῶ
Τὸ κορμί μου μοιάζει φάντασμα θλιμμένο
Προσκαλῶ καὶ τ' οὐρανοῦ τὸν θησαυρό:
Σέ, τὸν μάγο-ταπεινὸν ἑσταυρωμένο.

VI

Ξαναγιώθω μὴ χάραν ἀρμονικὴ
Ξαναφεύγουν τῆς κακίας οἱ δαιμόνοι
Καὶ ντυμένη μὲ πορφύρ' ἀγγελικὴ
Ἡ ψυχὴ μου τὰ λουλούδια πεισματώνει.

VII

Τριγυρνοῦσα μὲ τ' ἀστέρια τὰ ψιλὰ,
Τριγυρνῶ στὴν κοιμισμένη νερομάννα
Κι' ὅταν δίψασα πρὶν πῶ νερὰ θολὰ
Μ' ἀποκρίθηκε μὲ κάτι λόγια πλάνα:

VIII

Πῶς θὰ πνίξῃ τὴν πνοή μου στοὺς ἀφροῦς
Μὲ τὰ κύματα-θά σβύσω-τὰ γαλάζια...
Δὲν ποτίζ' ἀφορισμένους καὶ νεκροὺς
Ποῦ μαγεύουνε τὸν κόσμον μὲ τὰ νάζια.

IX

Κι' ἂν δὲν φάνηκα λευκὴ Μαγδαληνὴ
Ἐστεφάνωσα μὲ λόγια τὸν σταυρό σου
Κι' ἄκουσα μιᾶς ψαροπούλας τὴν φωνή:
« Κοσμικέ, μὲ τὴν δροσοῦλα μου στυλώσου! ».

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΖΕΠΗΣ

ΡΟΜΑΝΤΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΜΙΑ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΒΡΑΔΥΑ.

Ἀφιερῶται εἰς τὴν Ε. Τ.

Κύλισε τώρα σωστὰ ἕνας χρόνος ἀπ' οὗτου δὲν τὴν ξανα-
τάμωσα καὶ δὲν θυμοῦμαι νὰ πέρασε καμμιά ἡμέρα χωρὶς
νὰ τὴν θυμηθῶ. Ὅταν μάλιστα βρίσκωμαι μόνος μεσ' στὴν
μελαγχολικιά μου κάμαρα, ἡ φλογισμένη μου διάνοια μὲ
φέρνει ὡς νὰ ὀδηγεῖται ἀπὸ κάποιον ἐλατήριον ἀνώτερον, ὑπερ-
φυσικόν, εἰς τὰ μέρη ποῦ τὴν εἶχα ἀνταμῶσει. Μὲ κάνει νὰ
βλέπω ἀνάμεσα σ' αὐτὸν τὸν χρόνον μιὰ φωτερὴν ἀκτίνα τῆς
ζωῆς μου, μιὰν ἀλησμόνητην βραδυά, κλειμμένη ἴσως ἀπ' τὴν
ἀθανασία, ἀπ' τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων, γίνουμαι ἐξαλός ἀπὸ
χαρὰ, καὶ ὅταν θυμηθῶ τὸ μαγευτικόν τῆς προσώπακι καὶ τὰ
πεταχτὰ ξανθὰ μαλλιά, ποῦ ἔφθαναν ὡς τὴν μέση τῆς,
νοιώθω μιὰν ἠδονικὴν ἀνατριχίλα, ποῦ ἐννοιῶσα τότε σὲ μιὰ
στιγμὴ, σὺν μιᾷ ζωῇ ἐκείνην τὴν βραδυά.

Ἡ ψυχὴ μου δὲν δύνανται νὰ ζήσῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ χωρὶς
τὴν γλυκειὰ τῆς ἀνάμνηση, ἡ δὲ φαντασία μου χωρὶς νὰ
ζωγραφίσῃ, χωρὶς νὰ λαξεύσῃ τὴν καλλονὴν τῆς. Γιατὶ ἡ ἀνά-
μνησις τῆς εἶναι μιὰ τροφή ποῦ τρέφει, ἕνα φῶς ποῦ φωτί-
ζει, ποῦ περιλοῦει τὴν ψυχὴν μου. Ὅταν δὲ λείψῃ αὐτὸ τὸ
γλυκὸ τὸ παρήγορον φῶς, τότε ἴσως λείψῃ καὶ τὸ φῶς τῆς
ζωῆς μου.

Ὁ νοῦς μου ἐγέμισεν ἀπὸ ἀναμνήσεις, ποῦ κύλισαν ἀσυναίσθητα μεσ' στὸ κενὸ τοῦ χρόνου, ἀπὸ σκελεθρωμένα φαντάσματα μιᾶς ὀλιγόχρονης τυραννισμένης ζωῆς, καὶ ἡ καρδιά μου ἐπλημμύρισεν ἀπὸ συγκίνησιν. Θυμοῦμαι πολλά..... Θέλω νὰ γράψω..... νὰ πῶ..... ἀλλ' ἡ ἀδύνατή μου φαντασία σταματᾷ ἀπότομα ἐμπρὸς εἰς τὴν δυνατὴν σκιὰ μιᾶς ἐξαιρετικῆς βραδυᾶς.

Ἦτο μιὰ ἀπὸ ἐκείνες τὶς μαλαγχολικὰς βραδυάς, ποῦ ὁ ἄνθρωπος ἀντικρύζοντας τὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἀφίνει τὸ νοῦ του νὰ πλανᾶται σὲ χίλια ὄνειρα ποῦ τοῦ πλάττει ἢ παραγμένην του φαντασία.

Συλλογισμένος περιπατοῦσα μεσ' στῆς νύκτας τὴν γαλήνην, κάτω ἀπ' τὴν χλωμὴν φεγγιά, ποῦ ἀπλωναν τὰ σκορπισμένα ἀστρα καὶ ἔφερνα εἰς τὸ νοῦ μου παράδοξα πράγματα καὶ ἐπλαττον μυθικοὺς πύργους, ἀλλόκοτα μονοπάτια, ποῦ τώρα πέρασαν σὰν ἓνα ξανθὸ, ἀνοιξιὰτικῆς νύκτας ὄνειρο.

Μεσ' στὴν οἰγὴ τὴν νεκρικὴν, μέσα εἰς τὴν ἐρημίαν ποῦ βασιλεῦε ὀλόγουρά μου, ἀκουσα ἀξαφνα, κάτι ἤχους μελαγχολικοὺς, σπάνια μελωδικούς, ποῦ ἔμοιαζαν μὲ στεναγμοὺς πονεμένης ψυχῆς.

Προχώρησα οἰγὰ, οἰγὰ γιὰ ν' ἀκούσω καλλίτερα. Τώρα ἀκούονταν καθαρὰ οἱ ἤχοι τοῦ ἰδεώδους βάλς καὶ ἓνας θόρυβος..... θόρυβος χοροῦ.

Κατάλαβα, ἐκεῖ κοντὰ μας, σὲ εἴκοσι βήματα, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσα μιᾶς λέσχης..... Ναι ἐκεῖ κοντὰ μας..... χορὸς, εὐθυμία..... διασκεδάσις. Καὶ ἐγὼ νυκτοπλάνος ὄνειροσκιᾶχτης μετροῦσα τοὺς δρόμους, καὶ ἔσμιγα τὴν χλωμὴν φεγγιά τοῦ φεγγαριοῦ μὲ τὴν χλωμάδα τῆς ψυχῆς μου.

Κύτταξα τὸ ὀρολόγι μου. Ἦ ὥρα ἦτο προχωρημένη. Σκέφθηκα νὰ πλησιάσω, νὰ εἰσέλθω, καὶ ἔτοι νὰ διασκεδάσω

ὀλίγον τὴν θλιψί, ποῦ κατέτρεχε τὴν ψυχὴν μου, νὰ δώσω ὀλίγην φαιδρότητα εἰς τὴν μαραμένην μου ὄψιν.

Προχώρησα μεσ' στὴν αἴθουσα, ποῦ ἡ ἀτμόσφαιρά της ἐπαλλε ἀπὸ τοὺς ἤχους τοῦ πιάνου, καὶ ἔφερα γύρω ἐρευνητικῶς τὸ βλέμμα μου.

Ὅποτε συνήντησε, ἓνα ἄλλο βλέμμα γλυκὸ καὶ δειλόν, βλέμμα ἀγάπης, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἓνα κύκλον δεσποινίδων ἐφαίνετο ὡσὰν νὰ τὸ ἐπερίμενε, ὡσὰν νὰ κατεσκόπευε τὴν ἐμπάνησιν του. Ἐδῶ ἐσταμάτησεν ἡ ἐρευνά μου. Ἦτο ἐκεῖνη!... Μὲ εἶδε, καὶ μὲ μιὰν χειρονομία ἀλλόκοτη σ' τὸν ἀέρα, σὰν νὰ ἔδερνε τὴν μελαγχολίαν ποῦ τῆς ἔδενε τὴν ὑπαρξί, ὡσὰν νὰ ἐχάραττε τὴν αἰωνίαν τροχιάν τῆς ἀγάπης, μ' ἔγνεψε νὰ τῆς πλησιάσω.

Πλησίασα καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτησα, κοντοστάθηκα μὲ ἓνα βλέμμα λάγνο ἐρωτικόν.

Ἦτο μόνη. Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ φιλινάδες τῆς τὴν ἀφήκαν.

Καὶ μὲ ἓνα νεῦμα πλησιάσαμε καὶ οἱ δύο, ὡσὰν νὰ μᾶς ἔοερνε μιὰ δύναμις μαγνητικὴ, μιὰ δύναμις ἀνωτέρα τῶν βουλήσειών μας. Καὶ ἐνωμένοι τραδηχθήκαμε σὲ μιὰ γωνιά, μακρὰν ἀπὸ τὰ φθονερά βλέμματα, καὶ καθήσαμεν ἐκεῖ ὀλόκληρες ὥρες. Ἦ καρδιά μας διψοῦσεν ἀπ' ἀγάπην. Ἦ ματιὰ μου εἶχεν ἀνάγκη τῆς ματιᾶς τῆς. Ἀπὸ τόσον καιρὸ!... Μιλοῦσαμε γιὰ τὴν μυστικὴν ἁρμονίαν τῆς νύκτας, γιὰ τὰ ἀστρα, τὴν σελήνην, τὸν ἥλιο καὶ..... Εἴμασταν ἤσυχοι ἐκεῖ

Τὶς ἀλησιμόνητες ἐκείνες στιγμὲς!.....

Πόσον γλυκεῖαι, πόσον ἀπείρως μαγικαὶ ἦσαν αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι στιγμαί, τὰς ὁποίας ἐπέρασα κοντὰ τῆς. Εἶχα λησιμονήσει τὸ περιβάλλον ποῦ μᾶς περιστοιχοῦσε, τοὺς χοροὺς, καὶ ἔλα τ' ἄλλα καὶ εἶχα ἀφήσει γιὰ λίγη στιγμὴ τὸ νοῦ μου, τὴν ψυχὴν μου..... νὰ βοηθῆσθαι σὲ ὠκεανούς ρεμβασμῶν ὑπὸ τὴν γλυκυτάτην ἁρμονίαν τοῦ πιάνου. Καὶ βοηζώντας τὸ νοῦ μου εἰς τὸ ἀφθαστο μυστήριον τῆς ἁρμονίας τοῦ ὄργάνου

καὶ τῶν ψυχῶν μας, αἰσθανοῦμαι τὸν ἐκυτό μου, σὰν νὰ ρουφῶ κάποιαν ἀνέκφραστον ἡδονὴν καὶ νὰ προσδίδω ὅλην τὴν γλύκα εἰς τὴν ψυχὴν μου.

Καὶ ἐνῶ ὅλα αὐτὰ κανονικῶς, μὲ ρυθμὸν, ἐκυλλόντο τὸ ἕνα κατόπιν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐσηκώθηκεν ἄξαφνα ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ μὲ μιά μυστικὴ λαλιά, μὲ μιά παρακλητικὴ φωνή, ποῦ θὰ μείνῃ χαραγμένη :

« Μὴ σὲ κακοφανῇ, εἶναι ἀρκετὲς ὥρες ποῦ καθοῦμαστε ἐδῶ, ἴσως νὰ μὲ ζητοῦν, δι' αὐτὸ δός μου τὸ χέρι σου νὰ σὲ καληνυκτήσω ἀπὸ τώρα, γιὰτὶ ἐπειτα δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ τὸ σφίξω », εἶπε καὶ μὲ τὸ ἔσφιξε δυνατὰ.....

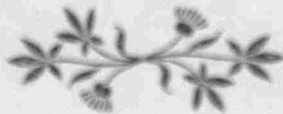
Καὶ ἔφυγε..... μὲ ἕναν πικρὸν ἀναστεναγμόν.

Καὶ ἔφυγε, μὲ τὸ τελευταῖον συναπάντημα.

Κι' ἐτάφη ἡ βραδυὰ ἐκείνη μαζὺ μὲ τὴν ἐνθύμησιν μέσ' στὸ μεγάλο κτίριο, καὶ μένει τώρα μόνον μιά σκιὰ ἀξεδάλυτη, ἀόριστη, ποῦ θὰ σταθῇ ἀδύνατον νὰ λησμονηθῇ, ἐν ὅσῳ θὰ λάμπῃ ὁ ἥλιος τοῦ λογικοῦ μου.

Ψωραθειά.

ΠΙΜΑΛ

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΣΟΥΡΕΚΙ

ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΥΘΟΠΟΥΛΟΥ

— Βρὲ μαμκούφη, τεμπελχανᾶ... εἶναι μέρα μεσημέρι καὶ ἀκόμη δὲν ἐσηκώθηκες ;

Τὴν ἀβρόφρονα ταύτην ἀποστροφὴν ἀπέτεινε ἡ κυρία Θεοδώρα Κολοκυθοπούλου πρὸς τὸν πλησίον της κοιμώμενον ἀξιότιμον σύνευνόν της.

Ὁ κ. Ζαχαρίας ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ διαβεβαίωσις τῆς συζύγου του ὅτι ἦτο δῆθεν « μέρα μεσημέρι » ἦτο ὅπως οὖν ὑπερβολικὴ.

Διὰ τῶν ραγίδων τῶν παραθύρων ἐβλεπεν βασιλεῦον ἀκόμη πυκνὸν ἐπὶ τῆς γῆς τὸ νυκτερινὸν σκότος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθυτάτης σιγῆς ἄλλο τι δὲν ἠκούετο εἰμὴ ἡ ὀξεῖα λαλιά τῶν περιπλανωμένων σαλεπτοσήδων. Ὅπωςδὴποτε ὁμως ἀφοῦ ἀφυπνίσθη, ἐδέησε νὰ ἐγερθῇ ἄλλως τε ἡ ἀνατέλλουσα ἡμέρα ἦτο πολυάσχολος. Ἦτο ἡ παραμονὴ τοῦ Πάσχα. Μία ἐποχὴ ἐβυθίζετο εἰς τὴν αἰωνιότητα : ἐν ἔτος καὶ μία ἑορτὴ, ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτοῦ ἀνακεφαλαίωσιν ἀορίστως μὲν πολλὰς περιπετείας καὶ βασάνους ἐγγεγραμμένας εἰς τὴν μερίδα τοῦ κ. Ζαχαρίου, ὠρισμένως δέ : τέσσαρας ἀγωγὰς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου ὑπὸ τοῦ ψωμᾶ, τοῦ παντοπώλου καὶ ἄλλων ἀνηλεῶν δανειστῶν, δύο ἀποτυχόντα συνοικέσια διὰ τὴν δεσποινίδα Οὐρανίαν, μίαν δραχμὴν διὰ τὸν Μαῦρον, τὸν κῦνα τῆς οἰκογενείας, συλληφθέντα ὑπὸ τοῦ κυνοκτόνου καὶ ἐξαγορασθέντα διὰ λύτρων, πέντε

δεκανεὶς τοῦ πυροβολικοῦ λαβόντας σχέσεις μετὰ τῆς Βασιλῶς, ἑκατὸν πενήκοντα συγκρούσεις πρὸς τοὺς γείτονας ἐξ αἰτίας τοῦ Μιμίκου καὶ τριακοσίας ἐξήκοντα ἐξ μάχας ἐκ τοῦ συστάδην μετὰ τῆς ἀξιεράστου Θεοδώρας, καθότι συνέπεσε τὸ ἔτος νὰ εἶνε δίσεκτον. Ὁ κ. Ζαχαρίας ἦτο ἀπερροφημένος ἐκ τῆς ἐπισημότητος τῆς ἡμέρας καὶ ἐκ τῶν παμπληθῶν ὑποχρεώσεων ἃς συνεπέγητο· διὰ τοῦτο ὅτε ὁ Μιμίκος ἀναγινώσκων ἔν τῶν ἐμμέτρων συγχαρητηρίων τῶν σκουπιδαριαίων τὸν ἠρώτητε τί ἐσήμαινεν ἢ λέξις αἰωνιότης, ὁ γεννήτωρ ἀντὶ νὰ διατυπώσῃ τινὰ τῶν συνήθων σχοινοτενῶν ὅσον καὶ μεταφυσικῶν ὀρισμῶν ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἡ αἰωνιότης ἦτο ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν συνεβιβαζέτο μὲ τὴν διάρκειαν τῶν ὑποδημάτων τοῦ Μιμίκου εἰς τὸ ὁποῖον, ἂν ἤθελεν ἐξακολουθῆ νὰ τρίβῃ ταῖς μύταις τῶν παπουτσιῶν του, ἤθελε τοῦ σπάσει τὴν ἰδικήν του μύτην. Ἡ πρωία κατηναλώθη ὀλόκληρος εἰς ἀγορὰς παντοίων τροφίμων, μία δὲ τῶν σπουδαιοτάτων μερμινῶν τῆς ἡμέρας ἦτο καὶ τὸ μεγάλο τσουρέκι. Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τις μετὰ ποίας ὑπερηφανείας ἢ κυρία Θεοδώρα ἀπέπεμπε τοὺς ὑπηρέτας ὄλων τῶν παντοπωλῶν καὶ χαλβατζήδων τῆς συνοικίας, ἕως νὰ ἐκλέξῃ τὴν καλλιτέραν ποιότητα τοῦ βουτύρου, μετὰ ποίας καρτερίας ἀπέκρουε τὰς ἐπανελημμένας ἐφόδους τοῦ Μιμίκου κατὰ τοῦ μέλιτος, μετὰ ποίας θηριωδίας ἐπέπληττε τὴν Βασίλω διότι δὲν ἔζυμωνε καλά. Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τις κατόπιν μετὰ ποίας ἐπισημότητος ἐκομίσθη εἰς τὸν φούρνον ἢ πῆττα τῆς οἰκογενείας, τὸ μεγάλο τσουρέκι δηλαδή. Εἰς τὸ μέσον ἐβάδιζεν ἡ Βασίλω κρατοῦσα ὑψηλὰ τὸ ταψίον ὡς ἱερὸν κειμήλιον. Ἐκατέρωθεν αὐτῆς ἔβαινον ἀγεράχως ὡς ἄγγελοι φύλακες, ὁ Ζαχαρίας μετὰ τοῦ γόνου αὐτοῦ, εἶπετο δὲ ὁ Μαῦρος. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἢ κυρία Θεοδώρα μετὰ τῆς δος Οὐρανίας ἐβλεπον τὸ θέαμα καὶ ἡ κυρία Κολοκυθοπούλου μεγαλοφάνως συνίστα πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Πρόσεχε καλὰ αὐτὴν τὴν ξεμυαλισμένην νὰ μὴ τῆς πέσῃ.

Ἡ πομπὴ αὕτη ἐφείλκησε τὴν προσοχὴν τῆς συνοικίας καὶ πολλοὶ γείτονες ἐξῆλθον εἰς τὰ παράθυρα διὰ νὰ τὸ ἴδωσι εὐχόμενοι « καὶ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἔτη πολλά » εἰς τὸν κ. Ζαχαρίαν, ὅστις ἀπῆντα μειδιῶν διὰ παρομοίων εὐχῶν. Ἦδη ἀπέκλινεν ἡ ἡμέρα πρὸς τὴν δύσιν ὅτε ὁ κ. Ζαχαρίας μετὰ τῆς κυρίας Θεοδώρας, τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας καὶ τοῦ Μιμίκου, τὸν ὁποῖον ἀπληλευθέρωσεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ γείτονός των γηραιοῦ ἀνθυπασπιστοῦ, ἀγανακτήσαντος διότι ὁ Μιμίκος πετροβολῶν τὴν γάταν εἶχε σπάσει μίαν γλάστραν ἰδικήν του ἐξεκίνησε διὰ τὴν πανήγυριν τῆς παραμονῆς τοῦ Πάσχα. Ἐκ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν ἠκούετο προερχόμενος ὑλόκωφος, συνεχῆς ἀδειάλειπτος, ὁ ποικίλος θόρυβος τῶν Κρονίων, ἅτινα εὐρίσκοντο εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ παροξυσμοῦ ὅτε τὸ μελιτζανὶ φόρεμα τῆς κυρίας Κολοκυθοπούλου καὶ τὸ κίτρινον πανταλόνιον τοῦ ἀξιότιμου συμβίου της ἤστραφαν ὡς μετέωρα εἰς τὴν ὁδόν. Ὁ ἀπεψιλωμένος ὑψηλὸς πῖλος τοῦ κ. Ζαχαρίου δὲν ἐβράδυνε νὰ γείνη ὁ σκοπός, καθ' οὗ δαψυλῶς ἐρρίπτοντο τὰ πυροκρόταλα πρὸς μέγιστον τρόμον τῆς εὐαισθήτου δος Οὐρανίας, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Μιμίκος κρατῶν ἐκ τοῦ κρασπέδου τοῦ ἐπενδύτου τὸν γεννήτορα, καθίστατο ἀληθὴς βίασανος διὰ τῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν ἀποριῶν του. Ὁ μικρὸς ἐσταμάτα ἀνὰ πᾶν βῆμα περιεργαζόμενος τὰ ἐκτιθειμένα ἐμπορεύματα καὶ ἀποτείνων πρὸς τὸν πατέρα του παντοίας ἐρωτήσεις, ἐν αἷς ἀνεμιγνύοντο αἱ προσφάτως ἐκ τῶν παραδόσεων τοῦ σχολείου του ἀντιληθεῖσαι συγκεχειμένα ἱστορικαὶ καὶ μυθολογικαὶ γνώσεις: Μπαμπᾶ, αὐτὸ τὸ μεγάλο ξύλινον ἄλογον εἶνε ὁ Δούρειος ἵππος;

—Ναί.

—Μπαμπᾶ, τί ἦτο ὁ Δούρειος ἵππος;

—Ὁ Δούρειος ἵππος ἦτο καμήλα, τὴν ὁποίαν κατεσκεύασεν ὁ Ἀλκιβιάδης εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἐρετρίας.

— Τῆς ὑπηρετρίας; Μπαμὰ τῆς ὑπηρετρίας ὅπου ἔχει ὁ κύρ. Λεωνίδας ὁ δικηγόρος;

Σοῦ εἶπα τῆς Ἑρετρίας ἢ ὁποῖα εἶνε πόλις τῆς Σαμοθράκης καὶ ἢ ὁποῖα... νὰ μὴ ξανασκουπισθῆς μὲ τὰ μανίαια σου ἀλλὰ μὲ τὸ μανδῆλι, διότι θὰ σοῦ ξεκολλήσω τ' αὐτιά. Αἴφνης κῆμα βίαιον τοῦ πλήθους ἀνέκοψε τὴν πορείαν των. Ἡ συμπαγῆς μᾶζα τῶν κατερχομένων ἐκ τῆς πλατείας συνεκρούσθη μὲ τὴν ἑτέραν συμπαγῆ μᾶζαν τῶν ἀνερχομένων καὶ ἐν τῇ σχηματισθείσῃ δεινῇ διεσπείσθη ἢ ἐνότῃς τῆς οἰκογενείας Κολοκυθοπούλου. Ἀφοῦ περιεστράφησαν ἐπὶ ἰκανὴν ὄραν, τὰ μεγάλα μέλη τῆς οἰκογενείας ἀνεύρον ἀλληλα, ἀλλ' ὁ Μιμῆκος εἶχε γίνει ἄφαντος Φωνὴ παρακτικὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ μητρικοῦ στήθους τῆς κυρίας Θεοδώρας, βρυχηθμὸς λεαίνης ἀναζητούσης τὸν ἀπολεσθέντα σκύμνον της.

—Τὸ παιδί μου! ἀνεβόησεν, τὸ παιδί μου. Ἡ Οὐρανία ἐπεχείρισεν ἀπόπειραν λιποθυμίας καὶ κλονισθεῖσα εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας νεαροῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ τυχόντος ἐκ συμπτώσεως πλησίον της. Ὁ κ. Ζαχαρίας πελιδνὸς περιεπλανήθη ἐντὸς τοῦ κυκεῶνος ἐκείνου τοῦ πλήθους ὅπως ἀνεύρη τὸν ἀπολεσθέντα μικρόν, περιερχόμενος ἀπὸ τὰ καταστήματα τῶν ἀθροματοπωλῶν, εἰς τὰ τραπέζια τῶν πωλητῶν τῶν γλυκισμάτων, ἐρευνῶν καὶ ἐξετάζων· ἀλλ' εἰς μάτην, τὸ τέκνον της δὲν ἀνευρέθη. Αἱ κραυγαὶ τῆς κυρίας Θεοδώρας ἐπετάθησαν ἅμα ὡς εἶδε τὸν σύζυγον ἐπανερχόμενον ἄπρακτον.

—Τὸ παιδί μου! ἐβόα ὀλοφυρομένη: τὸ παιδί μου θὰ μοῦ τὸ πῆραν οἱ Ἑβραῖοι.

Αἱ φωναὶ τῆς κυρίας Κολοκυθοπούλου καὶ ἡ παράδοξος αὐτῆς εἰκασία ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εὗρον τὴν εἰκαιρίαν ν' ἀρπάσωσι τὸ τέκνον της τὴν παραμονὴν τοῦ Πάσχα εἰς τὸ κεντρικώτατον μέρος τῆς πόλεως καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ μυριάδων λαοῦ, ἐκίνησε τὴν περιέργειαν πολλῶν καὶ ἤρχισεν ἤδη νὰ

σχηματίζεται συνάθροισις περὶ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν.

Ὁ ἀτυχῆς πατὴρ παραλαβὼν τὴν ἀπαρηγόρητον σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του, ἧτις ἀνεπόλει μετὰ τρόμου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διάφορα τραγικὰ ἐπεισόδια ἀρπαγῆς παιδίων, ἅτινα εἶχεν ἀναγνώσει εἰς τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν ἐφημερίδων ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν του μὲ τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα ὅτι ἴσως εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκεῖ ὁ υἱὸς του μετὰ τὴν ἐξαφάνησίν του. Καθ' ὁδὸν ἀντήχουν γοεροὶ οἱ λυγμοὶ τῆς κυρίας Θεοδώρας, ἧτις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πένθους της εὗρισκε καιρὸν ν' ἀποτείνῃ πικρὰς παρατηρήσεις πρὸς τὴν σύζυγόν της: Ἐσὺ μορὲ κακομοίρη, τὰ φταῖς!.. Ποῦ τὰ εἶχες τὰ στραβά σου καὶ ἄρησες νὰ χαθῆ τὸ παιδί... Ἡ ἀγωνία εὐτυχῶς δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὁ κ. Ζαχαρίας προπορευθεὶς, ἀφοῦ κατέφευγεν ἰσχυρὸν λάκτισμα κατὰ τοῦ Μαῦρου ὅστις προσῆλθεν σείων τὴν οὐρὰν διὰ νὰ ὑποδεχθῆ αὐτόν, εἶδε τὸν Μιμῆκον εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας. Ὁ πατὴρ ἐξέφερε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως φιλοδορῶν ἅμα καὶ δι' ἐνὸς κολάφου τὸν ἀνευρεθέντα υἱόν· δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς ἰκτερικοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς δος Οὐρανίας, ἐνῶ ἡ μήτηρ δραμοῦσα ἀνήγειρε καὶ ἠσπάζετο μετὰ φιλοστόργου περιπαθείας τὸ τέκνον της ἐρωτῶσα:

—Σοῦ ἐκάμνανε τίποτα; Σοῦ ἐκάμνανε τίποτε;

Καὶ ἦτο τόση ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ταραχὴ της ὥστε δὲν ἐννόησεν ὅτε τὸν ἀνήγειρεν ὅτι τὸ βάρος τοῦ Μιμῆκου ἦτο ἐκτάκτως ἀνώτερον τοῦ συνήθους καὶ ὅτι ἡ γαστήρ του εἶχε λάβει ἐπιφόβους διαστάσεις. Ἐν τοσοῦτῳ οἱ ἀπὸ τῆς πρωίας κόποι, οἱ δρόμοι, αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις εἶχον κινήσει τὴν ὄρεξιν τῆς οἰκογενείας. Ἄλλως τε ὁ ἀξιότιμος κ. Ζαχαρίας ἔπρεπε νὰ δειπνήσῃ ἐνωρίς, διότι ἦτο προσκεκλημένος εἰς τὴν οἰκίαν παλαιοῦ του φίλου, ἀρχαίου συμβολαιογράφου καὶ εἶχε φροντίσει μάλιστα νὰ ἐφοδιασθῆ ἀπὸ πρωίας δι' ἐνὸς

όρμαθου δώρων πενταλέπτων. Διό ή Βασίλω διετόχθη νά στρώση τὸ τραπέζι καὶ νά φέρη τὸ τσουρέκι. Εἶχεν ἤδη συναχθῆ περι τὴν τράπεζαν ἡ οἰκογένεια καὶ ἀνέμενεν, ὅτε ἡ Βασίλω ἐπανῆλθεν ἐντρομος, τραυλίζουσα, ὡχρὰ ὑπὸ τὴν καλύπτουσαν τὸ προσωπὸν τῆς ἀκαθαρσίαν.

—Τὸ τσουρέκι, εἶπε, δὲν εἰξεύρω τί ἔγινε... δὲν ὑπάρχει πλέον!.. Ὁ Σέρξης βλέπων τὴν καταστροφὴν τοῦ στόλου του, ὁ Αὐγουστος μανθάνων τὴν σφαγὴν τῶν λεγεῶνων τοῦ Οὐάρου δὲν ἠσθάνθησαν ἐκπληξιν καὶ ὄργην μεγαλειτέραν ἀφ' ὅσων ἠσθάνθη ἡ κυρία Παραδαρμένον διὰ τὸ αἰφνίδιον ἄκουσμα.

—Τι λὲς μωρὴ δαιμονισμένη; ἀνέκραξε καὶ ὤρμησε εἰς τὸ μαγειρεῖον παρακολουθουμένη ὑπὸ τῶν λοιπῶν. Τὸ τσουρέκι εἶχε τῷ ὄντι ἐξαφανισθῆ. Τὸ ταψίον κομισθὲν ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου τοῦ φουρνιάρη κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς οἰκογενείας εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ἐντὸς αὐτοῦ μόλις διεσώζοντο ὀλίγα ἐλεινὰ ψυχία, μόλις ἀπέμενον ὀλίγα ἔχνη ἐκ τῆς ροδοκοκκίνης καὶ καλοψημένης κρούστας.

—Ἐσὺ τὸ ἔφαγες ἀνεβόησεν ἡ οἰκοδόποινα καὶ ἐπέπεσε κατὰ τῆς Βασίλω με διαθέσεις Καννιβαλικῆς. Καὶ αἱ τρίχες τῆς κόμης τῆς ὑπηρετρίας ἀπεσπῶντο μανιωδῶς καὶ κατέπιπτον βροχηδὸν ὡς κάρφη ἀνατινασσόμενα εἰς τὸ ἀλώνιον ὑπὸ τοῦ δικράνου, καὶ αἱ ὀξεῖαι καὶ ἀλγιναὶ κραυγαὶ τῆς προῦκάλου τὴν συρροὴν περιέργων ἐκ τοῦ παρακειμένου παντοπωλείου.

—Ἐσὺ τὸ ἔφαγες μαζί με τὸν ἀγαπητικό σου, με ἐκείνον τὸν βρωμιάρη! ἐβόα ἀφρίζουσα ἡ κυρία Θεοδώρα ἐνῶ οἱ στιβαροὶ γρόνθοι τῆς κατέπιπτον ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ θύματος τῆς.

—Ἐγὼ τὴν ἔφαγα ἡ ὁ γυιόκας σου; ἀπήντα ἡ Βασίλω ἤτις βαρυνθεῖσα ἐπὶ τέλος ἤρχισε ν' ἀνταποδίδη τὰ ἴσα πρὸς τὴν κυρίαν τῆς. Ὁ γυιόκας σου! ἡ λέξις αὐτὴ ἐφώτισε διὰ μιᾶς

τὴν κατάστασιν καὶ πρῶτος ὁ κύριος Ζαχαρίας ἐνόησε τὰ διατρέχοντα. Κατ' ἀρχὰς καὶ αὐτὸς εἶχεν ὑποπεύσει τὴν Βασίλων ὡς ἔνοχον τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' ἡ στάσις καὶ αἱ διαμαρτυρίαι αὐτῆς ἐκλόνισαν τὴν πεποιθισίν του. Αἱ ὑποψίαι του τότε ἐπὶ τοῦ Μαύρου μετέπεσον καὶ οἱ πόδες του πρὸ τῶν ὀμμάτων ἀνεζήτησαν τὸ κακοῦργον τετραπόδον. Ἄλλ' ὁ ἀτυχὴς Μαῦρος εὐρίσκετο εἰς μίαν γωνίαν, ἀμεριμνῶν δι' ὄλην ἐκείνην τὴν τιτανομαχίαν, διότι ἦτο φαίνεται συνειθισμένος εἰς τὰς τοιαύτας σκηνὰς καὶ ἐμάσσα ἐν ξεροκόματον με τόσων ὄρεξιν, ὥσε ὁ δικαιοκρίτης κ. Ζαχαρίας ὁ ἀέριστος λειτουργὸς τῆς Θέμιδος δὲν ἠδύνατο νά παραδεχθῆ ὅτι ὁ σκύλος του ἦτο τόσον πανούργος, ὥστε νά ὑποκρίνεται τὸν πεινασμένον ἐνῶ πρὸ ὀλίγης ὥρας εἶχεν εὐφρανθῆ διὰ πλουσίας καὶ ἐκλεκτῆς εὐωχίας. Ὁ γυιόκας του! αὐτὸς θὰ ἦτο βέβαια ὁ δρᾶστης τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον ἀπὸ τῆς ἐνάφξεως τῆς σκηνῆς εἶχε γίνει ἄφαντος. Καὶ ἦτο αὐτὸς πράγματι ὁ ἔνοχος Ἀποχωρισθεὶς κατὰ τύχην τῶν γονέων του ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμού καὶ μὴ ἀνευρῶν αὐτοὺς μετὰ τινος ἐρένας ὁ μικρὸς κατεργάτης ἐπανῆλθε μόνος του εἰς τὸν οἶκον, ἰδὼν δὲ τὸ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν κομισθὲν τσουρέκι κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ. Ἡ Βασίλω ἀγνοοῦσα τὴν ἐπιστροφὴν του εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τρυφερὰν συνευτέξιν μετὰ τοῦ συμπατριώτου τῆς στρατιώτου καὶ ἡ εὐκαιρία τὸν ἐνεθάρρυνε. Ἐκοψε κατ' ἀρχὰς ἐν μικρὸν τεμάχιον καὶ ἐπειδὴ ἡ ὄρεξις του κατὰ τὸ λόγιον τόσον μᾶλλον ἠῦξανε ὅσον μᾶλλον ἔτρωγεν, τὸ ἔφαγεν ὅλον μεθ' ὃ ἀνέμενε θαρραλέως τὰ γεννησόμενα.

—Γυναῖκα, γυναῖκα! εἶπεν ὁ κ. Ζαχαρίας παρεμβαίνων ἔλα τώρα, Χριστὸς ἀνέστη, τὸ κατάλαβες;

X.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΟΥ

Ἀνδρέα Νασούμ.

I

Μεσ' στήν στερνή μου σχολικήν, ἀξέτιαστη πορεία
ποῦ δὲν περίμενα ποτέ, πόλεμον φασαρία,
μὲ χαντακώσατε τὸν τοῦ, δύο καιτούριοι νόμοι:
τί θὰ γενῶ στὸ μέλλον μου, μὲ τὴν δική μου γτώμη.

II

Μὰ πρὶν σκεφθῶ τὴν δόξα μου, σὰν Κῶστος βασιλιῆς
ἀκούω τὸ γουργούρισμα, τῆς δέσποινας κοιλιᾶς·
ὅποτε καὶ φοβήθηκα, τὴν ἐχθρική μου μάχη
μήπως ἢ πάντα πάγ' ἐμπρός καὶ πέσει τὸ στομάχι.

III

Πλὴν ἐπειδὴς τὸ φαγητόν, εἶχεν πολὺν μπαροῦτι
ἐκέρδησα μὲ τὸ ρεκόρ, στὸ πρώτο μακροβούτι
κι' ἀφοῦ πατώθηκε καλά, φιλοσοφῶ δυνὸ μῆνες:
ἢ τέχνη ποῦ πορεύεται καὶ πῶς πᾶν οἱ σοκλήνες.

IV

Ἡ τέχνη; Πάει κι' ἔρχεται, ὅπως ἐσὺ τὴν θέλῃς
φθάνει ρωμηὸς ὀρθόδοξος, ἐκ γεννητῆς τεμπέλης·
κι' ἂν οἱ σοκλήνες εὐφρανθοῦν, μακρόβιοι θὰ πᾶνε
ἄψυχα νὰ σὲ προσκυνοῦν, ψυχὴς νὰ σ' ἀγαπᾶνε.

V

Γι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ τραγουδῶ, μετὰ πολλῆς χαρᾶς
νὰ γίνω δεύτερος Σουρῆς καὶ τρίτος μασκαρᾶς·
νὰ τραῶγω καὶ νὰ γλύφωμαι (ὄχι μὲ βούκα σκέτη)
σὰν τὰ τετιώσω ν' ἀκουσιῆ: μεγάλο μπερεκέτι....

VI

Ἐγὼ δὲ θαυμαζώμουντα, θυμοῦμαι τὰ θηρία
κι' ἀνοίγω γιὰ τὸ θέμα μου, μιὰν νέα θεωρία:
Ἐκείνα συλλογίζονται; πηγαίνουν σιὰ σχολειά;
δίχως νὰ τραῶνε πίτερτα γεμίζουν τὴν κοιλιὰ;

VII

Ἐκείνα; Λέν ποιήματα στοὺς τρυφεροὺς μπαμπάδες:
« Οἱ ἄνθρωποι πιτέρτα μου, νὰ γίνουν παστουρμάδες »
« φροῦτο, θεούλη, στείλε μας, κανέναν πετεινὸ
μὲ τὰ πιασμένα πρόβατα, νὰ φᾶμε βραδυνό »

VIII

Ἐγὼ δὲ νέτος σιχουργὸς πάντα κιντάζω χάμον
(ἀπ' τὴν σοφία τὴν πολλή, βαρύνουν τὰ μυαλά μου)
λέω νὰ βρω τὸν καθηγητή, τὸν μάγο Σεμιτέλο μου
μὲ μιὰ κλασσιὰ νὰ πεταχτῆ, τὸ σχολικὸ καπέλλο μου.

IX

Ἐκεῖνα ξεσκολίζουνε καὶ βγαίνουν ποῦ καὶ ποῦ
μηχανικοὶ (μὲ δίπλωμα, ἀπὸ τὴν ἀλεποῦ)
καθὼς τώρα μπακάληδες, σουτσηῆδες κ. λ. π.
ξεχνῶ τῆς ἐνορίας μου, τὸν ἅγιο παπᾶ.

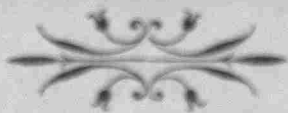
X

Ἐκεῖνα μεσ' στὴν ἔρημο, δίνουνε σιὰ δόντια σίμι
(γιατροὶ δὲν εἶναι σπάνιοι, μαθαίνουν ἐπιστήμη).
μὰ στὴν δική μας κλινική καὶ σιὰ νοσοκομεία
ἀπ' τὴν ἀρρώστεια τὴν πολλή, βλέπετε τὴν ἔρημία.

XI

Ἐκεῖνα Σολωμονική διαβάζουν πότε-πότε
(ἂν σᾶς τρατάρουν μούσμουλα μὴν πῆτε πῶς δὲν τρώτε)
βλαστήμα τὰ καὶ κοσμικοὶ. βλαστάνουν δικηγόροι
ὡς ποῦ γὰ μεταιμνηχωθῶ, ἀπ' τὸ μεγάλο ζόρι.

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΓΟΛΓΟΘΑΣ

*Χαρισμένο στη ψυχή, που
τόν αναβαινει.*

Δέν είναι ίσως τακτικό νά μιλήση κανείς κάτω από ένα πένθιμο και αίματοδαρμένο τίτλο, τήν ημέραν αὐτήν τήν παιδράν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐνῶ ἡ καμπάνης διαλαλοῦν τὸ θαῦμα τῆς χαρᾶς, γιατί νά μιλή κανείς διὰ τὸ Πάθος, τὸν Πόνον, τὸ Αἷμα, τὸν Θάνατον;

Εἶναι ἀλήθεια, μὰ εἶναι καὶ φέσμα: Εἶναι Ἀνάστασις σήμερα, μὰ τί μὲ τοῦτο; Μήπως ἀπέθανε τάχα, ἢ κατέρρευσε ὁ Γολγοθᾶς;

Ἀλλοίμονον! Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο ζυμωμένη μὲ τὴν θλίψιν, ὥστε δέν ξεύρει κανείς ἂν δέν πρέπει νά εἶναι πειὸ λυπημένος ἀκριβῶς σὺν χαίρη περισσότερον.

Ἀνάστασις τὰ πάντα λαμπροφοροῦν: Ἡ φύσις, ἡ ἐκκλησίαίς, ἡ κοινωνία. Ἀφήστε τὴν χαρὰ νά σκορπᾷ τὴν χρυσή, τὴν ἀπατηλὴ σκόνην τῆς. Ἀφήστε τὴν νά θεωπεύη τὰ παιδιά καὶ τοὺς μύωπας. Σκύψετε λίγο, προσέξτε καλλίτερα πίσω ἀπ' τὴς ἀδύνατες ἀκτίνες ποῦ φωτίζουν τὴν ἐπιφάνειαν, ἕνα βαθὺ σκοτάδι ἀπλώνεται, καὶ λίγο μακρότερα ἀπὸ τὸν τόπον τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Γολγοθᾶς προβάλλει.

Και είναι τὸ σκοτάδι βαθύτερο, και είναι ὁ Γολγοθᾶς πιδ ἄγριος, πιδ αἱματωμένος πίσω ἀπὸ τὸ φῶς, πίσω ἀπ' τὴ χαρά.

Δὲν βλέπετε τίποτε; τί μὲ τοῦτο; Μὴ πιστεύσετε, ὅτι δὲν παίζεται ἓνα τραγικὸ δρᾶμα πέραν ἀπὸ τὸ χρυσοστόλιστο παραπέτασμα, δυσπιστεῖτε πρὸς τὸ μειδίαμα τῆς χαρᾶς, ποῦ σκορπίζουν τὰ γαλανὰ μάτια, μὴ γελασθῆτε ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν τὴν φαιδρὰν ποῦ διαχύνουν τὰ εὐγραμμα χεῖλη. Βυθίσατε τὸ βλέμμα σας πειὸ πέρα ἀπ' τὸ παραπέτασμα τὸ ἀπατηλό, ταξιδεύσατε τὸν ὠκεανὸν τῶν ματιῶν και ἀναλύσατε τὸ γέλιο ἐκεῖνο:

Μιά τραγωδία θὰ ἀποκαλυφθῆ ἔμπρὸς σας και ἡ τραγωδία ἐκείνη είναι τόσο μαλλον φοβερή, ὅσον είναι μυστική τραγωδία.

Ἡ ψυχὴ ἀναβαίνει τὸν Γολγοθᾶ τῆς τὸν ἀτελείωτο. Οἱ μυτεροὶ τοῦ βράχου ξεσχίζουν τὴν λευκὴν ἀπαλότητα και ὁ πόνος σπαράσσει τὴν καρδιά. Στὸ καθάριο μέτωπο τὸ ἀκάνθινο στεφάνι ἀποτελεῖ τὸ βασανιστήριο και ἡ χολὴ κατατρώγει τὰ χεῖλη.

Και ἡ ψυχὴ, καρτερικὰ ἀναβαίνει τὸν Γολγοθᾶ τῆς. Οὔτε στόνος οὔτε παράπονο. Καταπίνει τὸν πόνον τῆς και σ' ἐκείνους ποῦ τὴν βλέπουν δίδει τὴν εἰκόνα μιᾶς Εὐτυχίας μοναδικῆς!

Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ὑπερσχὴν τῆς, αὐτὸ είναι και τὸ μεγάλο τῆς παράπονο.

Ἀναβαίνει τὸν Γολγοθᾶ, καταπίνει τοὺς λυγμούς τῆς και κανεὶς εἰς τὸ πλευρό τῆς δὲν σηκώνει τὸ μάτι γιὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἀλήθεια.

Εἶναι ἡ ψυχὴ ποῦ ἔχει παραγνωρισθῆ ἔδω κάτω, γιὰτὶ δὲν μοιάζει μὲ τῆς ἄλλες ψυχές.

Τῆς ψυχῆς τῆς ἄλλες! αὐταῖς περνοῦν ἀδιάφορα πλάγι τῆς και μὲ τὴν ἀδιαφορία τους μὲ τὴν ἀμέτοχη τους συντροφιά δυναμόνουν τὸ φαρμάκι ποῦ ποτίζουν τὰ χεῖλη, ἀκονίζουν πειότερο τοὺς μυτεροὺς βράχους τοῦ ἀτελείωτου δρόμου.

Καμμιά φορὰ ἡ Ψυχὴ αὐτὴ ἀποκαρτερεῖ. Ὡς πότε; Ναι ὡς πότε θὰ βαστήξῃ αὐτὴ ἡ τραγωδία τοῦ Πόνου και τῆς Ἐγκαταλείψεως; Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφίνει τὸ δάκρυ τῆς νὰ κυλισθῆ και τὸ παράπονο μυστικὰ νὰ ἐκφύγῃ.

Μὰ δὲν γνωρίζετε, ὅτι ὁ κλῆρος τῶν μεγάλων Ψυχῶν είναι νὰ πονοῦν ἔδω κάτω, νὰ είναι παραγνωρισμένες διαρκῶς και κανεὶς νὰ μὴ τῆς καταλαβαίνῃ;

Αὐτὸ είναι ὁ κλῆρός των. Εἶναι πικρὸς ὁ κλῆρος μὰ είναι και ἄραιος, είναι ἓνα μαρτύριο, μὰ είναι και εἰς φωτιστέφανος, είναι ταλαιπωρία μὰ είναι και Δόξα ἀληθινή.

Προχάσκει ἀγία Ψυχὴ τὸν ἀνηφορικὸ σου δρόμο, ἀν οἱ πολλοὶ δὲν σε καταλαβαίνουν τί μὲ τοῦτο;

Οἱ πολλοὶ δὲν δίνουν τὴν παρηγορίαν. Κάποια Ψυχὴ θὰ εὔρεθῃ κοντὰ σου, ψυχὴ πονεμένη κι' αὐτὴ, ψυχὴ δοκιμασμένη στὴ ζωὴ.

Τότε τὰ δάκρυά σας θὰ σμίξουνε, τότε τὸ παράπονό σας θὰ ἐνωθῆ, τότε ἡ μία καρδιά θὰ καταλάβῃ βαθειὰ τὴν ἄλλη.

Τότε οἱ δύο πόνοι θὰ γεννήσουν τὴν χαρὰ και ὁ Γολγοθᾶς θὰ είναι τότε πειὸ εὐμορφος ἀπὸ κάθε Ἀνάστασι!

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΑΖΕΠΗ.

Δέν θέλω τήν νεότητά, δέν θέλω καί τὸ γῆρας,
οὐδ' ἀρετὴν γερόντισσας καὶ νάξι ζωντοχόρας.
Θέλω νὰ εἶμαι κατὰ τὴν ἑσθῆς γῆς τὴν τρικυμίαν
μὰ νὰ μὴν ἔχη ὄνομα εἰς γλῶσσαν σιδερέϊαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟΝ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Εἰς τὸν Ἀνδρέαν Τρίπον φίλον

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Στὸ γρήγορο τὸ πέρασμα τοῦ γερολύκου χρόνου
ηῶθω πῶς εἶμαι κύριος καὶ γνήσιος ἐνός προγόνου,
μὲ λίγους λόγους ἄνθρωπος μὲ τόντους καὶ σημεῖα
καὶ τ' ὄνομά μου λέγεται σὰν πιάσει τρικυμία.

Παντοῦ μὲ λέγουνε «μπονζούρ, σὶ ἀρχοντικό μας
ἔλα,,

«Θὰ σὲ κεράσουμε φοντιάν, θὰ φᾶς μιὰ καραμέλα »
μὲ καρδιοχτύπι βλέποντας πῶς τ' ἀνδρικό μου πνεῦμα
τεριάζει μὲ τὰ θηλυκά καθὼς καὶ μὲ τὸ γεῦμα.

Γι' αὐτὸ ποῦ λὲς τὸν βίω μου μὲ στίχους θὰ στολίσω:
πρὶν ζῶα ροδοκόκκινα τῆς χώρας τραγουδήσω
κανένα θαυματουργήμα πρόπει μπροστὰ νὰ βάλλω
(εἶναι λοιπὸν ἀγαπητοὶ τὸ δίκηο μου μεγάλο).

Ἐπίδειγμα πῶς ὁ χριστός μέσ' στοῦ Κανά τὸν γᾶμο
κάνει, μωρέ, μὲ συμβουλές, αὐτὰ ποῦ θὰ σᾶς κάμω,
πίνει τὸ πρὸ γλυκὸ κρασί κι' ἀφοῦ ξεχαρβαλώνει
ὄλα τὰ κακοροίζικα, ὄλα τὰ κὰν' ἄλῶνι.

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται γλυκά, ἡ δόξα κάθε θρόνου
μὲ τὰ πολλὰ προφητικὰ μηνύματα τοῦ πόνου
ὄσο κι' ἂν θέλησα, μικρός, νὰ πλέξω στήν γαλήνη
τὰ τρανοπαρὰν μὲ ζάλισαν, μέσ' στὸ χρυσὸ σκαρπίνι.

Γιατί; γιατί τὸ χέρι μου νὰ γράψω προσπαθεῖ;
νὰ μὴ βαστάει ταραμᾶ γιὰ θλιβερὸ σπαθί;
νὰ θρέψω τὴν κοιλία μου, νὰ ψάλλω καὶ στή δούλα:
«χάνω ψυχὴ μου κόκκινη, τὴν μαύρη μου καρδούλα »

Ἐμπρὸς λοιπὸν... τὸν δαίμονα σὲ πλυσταρῶ νὰ
σπρώξω
μπῆκα δὲν μπῆκα, ξέρασεν ἡ κόλαση κι' ἀπ' ὄξω
ὁ πεθερός μὲ πρόφθασε μὲ τ' ἄπλιντα φουσιάνια
γιὰ νὰ σκουλήση πρὸ καλὰ τὴν πεθερὰ σὶὰ μπάνια.

Ἄπ' τὰ πολλὰ ξεφωνητά, γειτόνισσες ὀρμουῶν
σὰν λυκειώτης μαθητής, σὰν ἄνεμος σιμονῶν.....
τὸ στόμα μου πετάχτηκε σὶὸ τρυφερό της τᾶσι
μέσ' σὶ ἀφρισμένα τὰ νερὰ μὲ λίγδες νὰ χορτιάση.

Ἄπ' τὸν ἀφρὸ ζεσιτάθηκα σὰν νὰ' ταν Ἀφρική...
“κι' ἂν στήν Εὐρώπη,, ρώτησα “ζοῦν τέτοιοι πασιρικοί,,
γι' ἀπάντηση μὲ πρᾶσανε μὰ πρὶν νὰ γέν' ἡ πάσιρα

εἶδα τὴν σκάφη θάλασσα καὶ τὶς ἀράχνες ἄστρα.

SISMANOGLIO
MEGARO

Ἄν ἔτυχε λοιπὸν νὰ διῆς τὸν πόλεμο τοῦ Σκρᾶ φίδι, τσακάλι, Βούλγαρο, θὰ βρῆς μιὰν πεθερὰ ὅταν στὴν σκάφη λούζεται καὶ μέσ' στὸ πλυσταριό της χειροτονίῃσαι γιὰ γαμπρὸς γιὰ τοῦ σπιτιοῦ δεσπότης.

Κατόπι ζοῦσα μαθητῆς μὲ τέμπο σὲ μιὰ νότα μήπως στὸν κόσμον μαθευτοῦν, τὰ ψευτογεγονότα μὰ μ' ἔδειχναν τὰ χάλια μου, κακοῦργο σταυρωμένο καὶ πρυντανεῖα γύρενα, φιλόσοφος νὰ μένω.

Ἀγόρασα, στὴν βράση μου, σατυρικό κοντύλι... γιὰ νὰ γελῶ στὰ ψέματα, μεταξωτὸ μαντύλι... καὶ τίς μπριζόλες τρώγοντας ἐπίτηδες ὠμὲς κοροῦδενα, σκληρότερα, νταρντιᾶνες καὶ μαμές.

Οἱ δάσκαλοι λιγόπιστοι, σαχλοὶ (γραμματισμένοι!) μὲ πῆραν γιὰ μηδενικὸ καὶ γιὰ περισπωμένη. διόλου δὲν τοὺς ἄρεσα μὲ τὰ ποιήματά μου καὶ ὅταν Ζαπλίδες ἔψαλλα, πηδοῦσαν πρὸ κοντά μου.

Στοὺς Ἀνκειώτας, γέννημα τῶν ποιητῶν, περνοῦσα συμπεθερὸ μὲ τὸν Σουρῆ, σαραντιαποδαροῦσα γι' αὐτὸ καὶ γὼ τοὺς χάρισα, τὰ πόδια μου τὰ πρῶτα καὶ ἂν ἔγιναν τειράποδα, στὸ σταυροδρόμι ρώτα.

Στὸ σταυροδρόμι; πῶ! πῶ! πῶ, φεγγαροπρόσωπη κυρὰ ἑκατὸν εἴκοσι μηνῶν, μὲ πῆρε στὰ γλυκὰ νερὰ μὰ τὰ νερὰ κατέβασαν, θολὴ κακοκαιρία, καὶ ὁ Δὸν Κιχῶτος φώναζε « γλυκεριά μου Γλυκερία. »

Ἄπ' τὸν καῦμὸ ταξίδενα τὸ θέρος, στὴν πατρίδα, γιὰ νὰ χορταίνω πέρδικες, ὀρτύκια ζωντιανᾶ, ἀλλοίμονον! τὸ μάτι μου δὲν γίνεται γαρίδα καὶ οὔτε στὰ σπλάχνα μου χωρεῖ, ψυχὴ τοῦ σατανᾶ.

Πολέμησα σι' ἀνώφελα, φαγὶ νὰ μαγειρεῖω.... πλατωνικὸς γεννήθηκα στὸ δρόμο νὰ χαζεύω: τὰ μάτια τὰ μαχμούρικα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλάκια νὰ κλαίω μὲ τὴν ποίηση, σὰν γράφω ραβασάκια.

Σὰν γράφω μὲ τὴν πέννα μου, κρυφὲς ἐπιστολὲς καὶ βάζω γιὰ παράδειγμα, τὴν πρώτ' ἀπ' τίς πολλές: « Ἀγαπητή μου.....

« Στιχοργῶ, κοιμοῦμαι καὶ παχαίνω »
« καὶ ρουχαλίζω στὸν σταθμὸ, πρὶν φύγω μὲ τὸ τραῖνο »

« Τέτοια θυμοῦνται τὰ παιδιὰ, μικρὴ μου Βεατρίκη »
« ἂν καὶ ποτὲ δὲν λησμονῶ καὶ τὴν δική μου φρόκη »
« ποῦ μοναχὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ λιώνω σὰν τὸ πάγο »
« χωρὶς ἀπὸ τὰ δάκρυα στὸ διάβολο νὰ πάγω. »

Θυμοῦμαι ποῦ καθοῦμουνα στὸν σκοῦρο καναπέ μας καὶ στὴν γιαιρὰ ξεφώνιζα τὴν ὀρνιθοῦλα πέ μας π' ὅταν προῖ κακάριζε, χρυσᾶ φλουριὰ γεννοῦσε καὶ τὰ κλεβε κάθε πτωχὸς ποῦ τὸ βουνὸ περνοῦσε.

Ἐνῶ τριγύρω στὴν ζωὴ, γεννήσαν τὴν ἀλήθεια τῆς πιὸ θεόστιραβης γρηᾶς τὰ λαῦρα παραμύθια: Ὅριστε πῶς ἐπάνιρεψαν τὸν δεῖνα λωποδύτη ποῦ, νὰ γεννήσῃ πήγαινε μὲ κάποιαν Ἀφροδίτη.

Ὅριστε κι' ἕναν θησαυρό, κλεισμένο σάν τὴν μούμια
κι' ἕναν γνωστὸν ἐπίτροπο ποῦ μέσ' ἀπ' τὰ λαγούμια
κατώρθωσε τὰ χρήματα μὲ χῶμα νὰ σφραγίσῃ
χωρὶς ἀπ' τὴν διέξοδο, μὲ πέτρα νὰ ραγίσῃ.

Ἄφοῦ κανεὶς δὲν ἴδρωσε, στὰ μικροβασανά μου;
τὶ μ' ἔκανες χριστιανό, περήφανη νουνά μου
γὰ νὰ κυτάζω χαρωπὸς, τὴν μοῦτρα μου στὴν φέξη
καὶ νὰ μὴν πῶ στὴν πηγαδοῦ τὰ μούτρα μου νὰ βρέξῃ;

Καὶ νὰ μὴν πῶ τὸ γένος μας, τὴν δοξασμένη κλίκα
ποῦ μὲ ταῖζει θέαιρα μὲ τὴν κλουτσούκ μαρίκα,
ποῦ ξέχασε τὸν ρόλο μου καθὼς καὶ τὴν γενιά μου
καὶ δὲν μετροῦν οἱ φυσικοὶ μὲ νόμους τὰ κανιά μου.

Φεύγουν οἱ μέρες: λείψανα στοὺς οὐρανοὺς βαλμένα
ποῦ κάθουμαι; ποῦ βρίσκονται τῆς τέχης τὰ γραμμένα;
τὴν καταντιά μου δὲν θὰ πῆ τὸ πνεῦμα τοῦ Σενέκα
κοιμήθηκε πρὶν πορευθῶ σὲ μοιραιζοῦ γυναίκα.

Ἦταν Ἀπρίλιος ζεστός (μέρα θαρῶ Δευτέρα)
τῆς παντογνώστρας μοιραιζοῦς, βρίσκω τὴν θυγατέρα
φθάνω τὴν δεύτερη φορὰ (τὴν κολασμένη Τρίτη)
καλῶς τὸν ἀρχοντιάνθρωπο! καλῶς τὸν μαργαρίτη!

Πρώτη φορὰ γὰ χάρη μου, λαλήσατε ζουρνάδες
πρώτη φορὰ καρφώθηκαν στὰ μάτια μου μανάδες
πρώτη φορὰ τὸν σκοῦφο μου μ' ἀνατριχίλα πάνω
εὐγενικά γὰ νὰ σταθῶ, στὸν ντροπαλὸ ζητιάνο.

Ποῦ τοὺς συντρόφους μάγευε, μὲ μὲνὰ βαθεῖα μελέτη:
(μπορεῖ νὰ πραγματοποιεῖται πῶς κλέβουν τὸ χοιζέτι.)
Καὶ τὰ μουρέλια τὰ ζουρλά τραβοῦσαν τὰ φακιδόλια
καὶ τὰ μωρὰ φοβήθηκα μὲ τὰ βαρεῖα βραχιόλια
ποῦ μὲ τοιμποῦσαν κάποτε στὴν ἀνοιχτὴ παλάμη
νὰ ρίζω καὶ τὰ ροῦχα μου, μεσ' οὐτὸν τουρβᾶ τοῦ βλάμη.

Ἐπαισαν τέλος τὰ βιολιά καὶ τῆς βοῆς τὸ ρέμα
κι' ἤρθεν ἡ κόρη γύφτισα, τῆς φαμιλιάς τὸ κρέμα
καθίζει σὶ τὸ ψηλὸ σκαμνί, μὲ γνέφ' ἡ πεισματάρια
κι' εἶχε τὰ στήθη φουσκοῦτὰ νὰ πέσω σὶ τὴ λαχτάρια.

Δαχανιασμένος τοὺς ζητῶ ν' ἀκούσω τὰ γραφιά μου
καὶ γὰ νὰ μὴ πολυλογῶ μοιράζω τὰ λεφτά μου.

Γιὰ μένα μάγος ἢ σοφός, γὰ μένα κόβει ράβει
μὰ πρὶν καλοκαθίσουνε, αὐτοὶ μὲ τὸ καράβι
τὰ χάνουνε στὴν πούσουλα, θρηγοῦν σάν καπειᾶνιοι
κι' ἀρπάζει τὴν παρόλα τους, τὸ γύφτικο Φουσιάνι:

«Ἐσὺ παιδί μου πλήρωσε κι' ἂν μάθω πῶς περνᾶς
«θὰ προφητέψω πῶς θα ζῆς καὶ πῶς θὰ κυβερνᾶς»
Στὴν πλαϊνὴ του κάμαρα, χωθήκαμε μαζὶ
ποῦ χύθηκ' ἀπ' τὸν κόρφο του, τὸ δεξιὸ βυζί.....

Στὴν πλαϊνὴ του κάμαρα χωρὶς νὰ δώσῃ λύτρα
ἀρχίζω σάν πραγματευτῆς γὰ τὴν δική μου φύτρα:

Μόλις γεννιοῦμαι σάν παιδί μονάκριβο τῆς μάννας
μὲ στεφανώσουν τὰ κλαδιά κι' ὁ θρηῆνος τῆς καμπάνας
γιατὶ σχημάτωσα πηγὴ νὰ θρέψω τὰ πλατάνια

καὶ δὲν χαμήλωσα στὴ γῆ μὲ τὴν δειλὴ μετάνοια
ὅπως δὲν ἦταν κομιλφό, γιατρὸς μὲ δυὸ τεχνίτες
νὰ βγάλουν ἓνα δίποδο μὲ δεκαπέντε μῦτες.

Κάθε βουνὸ ζωντάνευε « δὲν ξέρω τί » προσμένει
κι' αὐτὸ τὸ γαῖδουράγκαθο, καλῦβες ὠμορφαίνει·
εἶχε τὸ φύσημα πνοῆ, κάθε πουλι μιά γνώμη
καὶ ποιητάδες φύτρωσαν τῆς κλούρας κληρονόμοι.

Ἡ δὲ μαμά μου, τρόμαξε στῶν ρουθουνιῶν τοὺς
ὄγγους
καὶ ζήτησε πονετικά, χορταριασμένους λόγγους
νὰ χτίση γιὰ συγχώρηση μὲ τὰ δικά της χέρια
σουσίτια γιὰ τοὺς φτωχοὺς, νὰ τρῶν τὰ μεσημέρια.

Ὅχιτὼ περάσαν ἔπειτα, ἡμέρες τοῦ χριστοῦ
μὲ σχόλια πολιτικά, μπεκρῆ ξεχωριστοῦ.
(Νταβούλια, γυναικοκανγᾶς, κουβέντες, μαντιολίνα
παρηγοροῦσαν βραδυνὰ τὴν μάννα φασουλίνα.)

Μὰ τὴν ἐννάτη μούγγρισαν, καλόγηροι βατράχοι
σεισμὸς... φωτιά... καὶ χόρισε μοιανῆς μαμῆς ἡ ράχη
(δὲν ἦτανε Κυριακὴ, δὲν ἦτανε Σαββάτο)
κι' ἄλλο μπεμπὲ πιασπάτενε, μιᾶς παχουλῆς τὸν πᾶτο.

Δοξολογίες πρόσταξε, δεσπότης ὁ Πιλᾶτος
καὶ γυναικοῦλες χάιδενε, στὸ μῆκος καὶ στὸ πλάτος
ν' ἀνανακαλύψη τέρατα πρὶν βγοῦνε σὰν ἐμᾶς
καὶ στοὺς κυρίους ἔμοιαζε σὰν ἄπιστος Θωμᾶς.

Ὁ δὲ χαρούμενος παλποῦς πίνει πολὺ χουσάφι
κι' ὁ δυσιωχῆς μᾶς ξένιασε, δυὸ κούνιες μὲ χρυσάφι,
μὰ στὴν καριόλα τῆς μαμᾶς τραβᾶ λυσηντερία
νὰ ξεχαστοῦν τὰ δῶρα του μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία.

Μεγάλωσαν τὰ χρόνια μου, ἐπάχυνεν ἡ μύτη,
στὴν ἐκκλησιὰ μ' ἀγόρασαν χαλκάδες ἢ σιμίτι·
κι' ὅπως ὁ μῦθος φούντωσε, καμαρωμένος βλέπει
Παταγωνίες, Κουρδιστᾶν, Μελβούρνη καὶ Χαλέπι.

Μὰ μὲ τὴν χώρα τῶν θνητῶν, ὁ νοῦς μου δὲν
φουσκοῦνει...
τὰ σύννεφα τὰ μελανά, φουρνίζουνε τὴν σκόνη...
ἡ θάλασσα τὰ κύματα, ἡ γῆ τὰ κρομυδάκια...
καὶ τὸ Πουλᾶκι τῶν πουλιῶν τῆς Ἰνδικῆς φαρμάκια.

Ὅμως μὲ τόσους σίχους μου, μὲ τόση νιαλαβέρα
κι' ἄλλος ζυγώνει πλάι μου, κι' ἄλλη σφιχτὴ φοβέρα
γι' αὐτό, χαριτωμένη μου, ὁ φίλος λαχταρᾶ
μήπως μεσ' στὸν παράδεισο, μ' ἀφήσουν μυταρᾶ

Τελείωσα καὶ μὲ φιλι τὰ λόγια μου γουσιάρει
καὶ κάτι μάγια σκόρπισε, ν' ἀνοίξη τὸ συρτάρι
κι' ἓνα κλειδάκι παρδαλὸ τὴν κάμαρα κλειδώνει
καὶ τὸ παραθυράκι της σκεπάζει τὸ σινδόφι.

Μὲ λίγα λόγια μ' ἔκλεψε πονκάμισα, γελέκια,
καὶ νὰ μὲ κάφουν, εὔχεται, ματιὲς κι' ἀστροπελέκια,
γιατὶ δὲν μοιάζω τὸν κοσμᾶ, δὲν μοιάζω τὰ μουλάρια
νὰ ζῶ μὲ λεμονόκουπες, νὰ τρώγω μαξιλάρια.

Κι' ὅπου διιβαίνω τάρταρα
κι' ὅπου τραβῶ φενγάλα
σέρνω συρτὸ Κασάπικο
μὲ βήματα μεγάλα.

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΚΑΖΕΠΗΣ

Περίσταις (Θεσσαλία).

SISMANOGLIO
MEGALOPOLIS

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΑΚΕΣ.

Είναι τὸ βράδυ μιᾶς ἡμέρας μάχης. Ἡ φύσις ἀκόμα εἶναι παραγμένη ὀλόγυρα, ἀπὸ τὴν σύγκρουσι τῶν δύο στρατευμάτων. Ὁ φλογισμένος ἀχνὸς τῶν κανονιῶν, κυματίζει εἰς τὴν πεδιάδα σὲ βαρεῖα πυρρόχροα σύννεφα. Ὁ ἀέρας εἶναι παραγμένος, καθὼς μιὰ θάλασσα ὕστερα ἀπὸ τὴν θύελλα. Αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἡμέρα νὰ τρέμη ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κλονισμοὺς καὶ ἡ γῆ, σκεπασμένη ἀπὸ χιόνι, παραγμένη μεσ' τὴν χειμωνιάτικὴν τοῦ ἡσυχία, σκάπτεται, χαράσσεται κάτω ἀπὸ τὰ ἴχνη τῶν κατακυλιῶν, ἀπὸ τὰ ἀπελπιστικὰ ποδοκτυπήματα, ἀπὸ τὴν πτώσι, τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀλόγων.

Ὅργωμα ἀπαίσιον! Μέσα εἰς τοὺς αἰλακας τῆς χιόνος ἡ μάχη ἔχει σπεῖρει τοὺς πεθαμένους. Τὰ λευκόφαια καπότα ἔχουν πτυχάς, ἐλιγμοὺς ἀγωνίας. Βραχίονες ὀρθοῦνται ἀπὸ τοὺς παραγεμισμένους λάκκους, καὶ πόδες προβάλλουσιν κατὰ μῆκος ξηροὶ καὶ ἴσοι, σπρώχνοντας τὴν γῆ ἔμπροσθέν τους.

Μὲ ἀποκεκαλυμένον πρόσωπο, γλωμό, κάτω ἀπὸ τὸ μολυβένιο στερέωμα, ἕνας στρατιώτης εἶναι ξαπλωμένος. Τὰ χέρια του εἶναι μαῦρα ἀπὸ τὴν πυρίτιδα, ὁ χιτῶν του τρυπημένος ἀπὸ σφαῖρες. Ἦτο εἰς τὴν πῦρ δυνατὴ μάχη, μεσ' στή φωτιά καὶ οἱ σύντροφοί του τὸν ἐνόμισαν πεθαμένον, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ πίπτῃ. Καὶ ὁμοῦς ζῆ, καὶ φωνάζει μὲ ὄλην τὴν ἑναπο-

μείνουσαν δύναμιν ἀλλὰ τίποτε δὲν τὸν ἀπαντᾷ ἐκτὸς ἀπὸ στεναγμοὺς καὶ ἀγκομαχητά.

Εἰς τὸ τέλος, ναρκομένος ἀπὸ κρῦο καὶ ἀπὸ ταλαιπωρία, κουρασμένος καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸν συριγμὸν τοῦ μυδροδόλου, ἀπὸ τὰς λάμπεις τῶν κανονιῶν, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐξελιγμοὺς τῆς καθημαγμένης συμπλοκῆς, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ δελεαζόμενον, κατακτιθέμενον ἀπὸ τὴν ἡρεμον καὶ βαρεῖαν ἡσυχίαν τῆς γῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται, καὶ ὅλος ἔτοιμος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὸν ὕπνον ἢ εἰς τὸν θάνατον.

Ἄλλ' ἰδοῦ, εἰς τὸν διάπλατον ὀρίζοντα, τὸν ὁποῖον κρατεῖ ὀλόκληρον μέσα εἰς τὰ μισοανοιγμένα μάτια του, τρεῖς μαῦραι στιγμαὶ φαίνονται πρὸς τὸ βόρειον μέρος καὶ αὐξάνουν εἰς τὸν οὐρανὸν ὅσον πλησιάζουν. Εἶνε πτερὰ, πτερὰ ἀμαυρὰ, μελαγχολικά, τὰ ὁποῖα σπεύδουν.

Μετ' ὀλίγον σταματοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του καὶ τρεῖς κόρακες στέκουν ἀκίνητοι ἐκεῖ, κρεμασμένοι εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα μὲ αὐτὴν τὴν ἡρεμίαν, μὲ αὐτὴν τὴν περιστροφὴν τῶν ἀρπακτικῶν ζώων, τῶν ὁποίων ἡ ματιά καιροφυλακτεῖ.

Εἰς τὴν ἀτιμόσφιραν ἀκόμη τὴν πάλλευσαν καὶ παραγμένην τῆς μάχης, τὸ ἀνεπαίσθητον σχεδὸν κτύπημα αὐτῶν τῶν μεγάλων πτερῶν, εἰς τὴν προσήλωσιν, κάμνει νὰ σκεφθῆ ὁ τρεῖς σημαίας τῆς μάχης, αἱ ὁποῖαι φέρουν ἢ κάθε μιὰ ἕναν μαῦρον κόρακα, ὁ ὁποῖος πλανᾶται.

— Μήπως ἦλθεν γιὰ μένα; διερωτᾶται ὁ πληγωμένος μὲ τρόμον καὶ ὄλο τὸ δευτεροχισμένο κορμί του ἀνατριχιάζει, βλέπωντας τοὺς τρεῖς κόρακας νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ σύννεφο καὶ νὰ κουρνιάζουν ἐπάνω σὲ ἕνα λοφίσκο, σὲ μερικὰ βήματα ἀπ' αὐτοῦ.

Εἶναι ὠραία πτηνὰ, μὲ τὴν ἀλήθεια! παχιά, στιλπνά, καλοθερμεμένα. Δὲν τὰ λείπει οὔτε ἕνα πούπουλο ἀπὸ τὰ πτερὰ τους. Κι' ὁμοῦς αὐτὰ τὰ πτηνὰ ζοῦν ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν

μάχην. Δέν ζούν παρὰ μόνον ἀπ' αὐτήν· ἀλλὰ παρευρίσκονται ἐκεῖ ἀπὸ πολὺ μακρὰ, ἀπὸ πολὺ ἀψηλά, ἐκτὸς ἀπὸ τῆ φορά τῶν σφαιρῶν καὶ δέν καταβαίνουν ποτὲ κάτω, παρὰ μόνον ὅταν τὰ τάγματα εἶνε εἰς τὴ γῆ, καὶ ὅταν πληγωμένοι καὶ πεθαμένοι συγχέονται μέσα σὲ μιὰ φοβερὰν ἰσοπέδωσι.

Ἄλῃθεια, αὐτὰ ἔχουν ὕψος κοράκων σηκασίας. Χαιρατίζονται μὲ τὸ ράμφος ἐπιδεικνύουν ὁ εἰς ἔμπροσθεν τοῦ ἄλλου τοὺς ὀξεῖς ὀνυχὰς των μέσα εἰς τὸ κοκκινισμένο χιόνι, ἔπειτα ὅταν ἐπιδείξουν τὴν ὠραιότητα, κρᾶζουν χαμηλά, χαμηλά δίχως ν' ἀφήσουν ἀπὸ τὸ μάτι τὸν πληγωμένο.

«Ἐξαδέλφια, λέγει ἓνας, ἀπὸ τοὺς μαύρους κόρακας, σὰς ἔκμα καὶ ἦλθατε διὰ αὐτὸν τὸν μικρὸν στρατιώτην τῆς Γαλλίας, ὁ ὅποιος κεῖται ἐκεῖ, ἔμπροσθέν σας. Ἦτο ἓνας μικρὸς ὑπερήφανος στρατιώτης, ὅλος ζωὴ ἀπὸ ἓνα ἰδιαίτερο θάρρος, ἀλλὰ χωρὶς σωφροσύνης, οὔτε σκέψης. Διέτε τὴν τρυπημένην του καπότα καὶ λογιαργιάσατε πόσας σφαῖρας ἐχρειάζοντο διὰ νὰ τὸν ρίξουν σ' τὴ γῆ.

«Ἐξαδέλφια εἶναι μιὰ μοναδικὴ λεία, καὶ ἐὰν θέλατε θὰ τὴν διαμοιρασθοῦμε· ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένωμεν ὀλίγον προτοῦ νὰ τὸν πλησιάσωμε. Ἄν καὶ τὰ ὄπλα του εἶναι καταστραμένα, καὶ ὅπως εἶναι μὲ γυμνὴν τὴν κεφαλὴν, ἀκίνητα τὰ χέρια, ὑπάρχει ἀκόμη φόβος μὴ ξαναζωντανέψῃ.»

Αὐτὸς ποῦ ὀμιλεῖ εἶναι ὁ πιὸ χονδρὸς ἀπὸ ὄλους. Καὶ οἱ δύο ἄλλοι, ἐνῶ ὄλο τὸν ἀκούουν, στέκονται μακρὰν ἀπὸ τὸ ἄγριον καὶ γαμψὸν ράμφος του. Ἐπαναλαμβάνει: Ζήτη! Μέλλομεν νὰ τὸν διαμοιρασθῶμεν. Ἐγὼ θὰ φάγω τὴν καρδιά του. Εἶναι μιὰ καρδιά θερμὴ, ρωμαλέα καὶ ἡ ὁποία θὰ ξαναζεστάνῃ τὴν ἰδικὴν μου.

Ἄκουσ τὸ ὅτι λέγουν μικρὴ στρατιώτη; Μήπως ἀλῃθεια ἡ καρδιά σου δέν πάλλει πλέον;

Ἦ ἄλλος κόρακας λαμβάνει τὸν λόγον: Ἐγὼ θὰ φάγω

τὰ μάτια του. Τὰ μάτια τῆς Γαλλίας εἶναι φαρδύα, φωτερά καὶ ἀκτινοβόλα ἀπὸ ζωὴ.

Γρήγορα, ἀνοίξε τὰ μάτια σου, μικρὴ μου στρατιώτη· ἀνοίξε τὰ μάτια σου, ἂν βλέπουν ἀκόμα.

Καὶ ὁ τελευταῖος: Ἐγὼ θὰ φάγω τὴν γλῶσσάν του. Εἰς τὰ λατινικὰ χωριά, εἶναι ἀκόμα τὸ πιὸ ὠραῖο κομμάτι.

Ἄλλὰ, ὀμιλεῖ, ὀμιλεῖ λοιπὸν καὶ φώναξέ τους πικρὸ δυνατά, ὅτι παρ' ὄλο τὸ αἷμα ποῦ ἔχεις χάσει σὲ μένει ἀκόμα μέσα εἰς τὰς φλέδας.

Ἄλῃθεια θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶναι πεθαμένος, καὶ ὅταν ἡ σύσκεψις των τελείωσῃ, οἱ τρεῖς κόρακες μὲ βλέμμα ἄγριον, μὲ ἀθηγάγον ράμφος, τὸν πλησιάζουν, μὲ καταβασμένα πτερὰ, τὸ σῶμα του δέν ἔχει ἀκόμα ἀνατριχιάσει.

Δυστυχισμένε μικρὴ στρατιώτη τῆς Γαλλίας! Μέλλουν νὰ σὲ διαμελίσουν ὀλόκληρον. Θὰ κουβαλλήσουν ὡς κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ κουμπιά τοῦ χιτῶνος σου· τὰ καταστρεπτικὰ πτηνὰ μαζεύουν κάθε τι ποῦ λάμπει, καὶ μάλιστα μεσ' τὸ αἷμα.

Σιγά, σιγά, οἱ τρεῖς κόρακες πλησιάζουν καὶ ὁ πιὸ θρασύς τολμᾷ νὰ τὸν τοιμπίσῃ εἰς τὸν δάκτυλον. Αὐτὴν τὴν φορά· ὁ μικρὸς στρατιώτης σηκώνεται καὶ φρικτὰ ὀλόκληρος. «Δέν εἶναι πεθαμένος... Δέν εἶναι πεθαμένος...» λέγουν τὰ δειλὰ ζῶα καὶ ξανακταλαμβάνουν πηδῶντας τὸν λοφίσκον των.

Ἦχι! ὄχι. Ὁ μικρὸς στρατιώτης τῆς Γαλλίας δέν εἶναι πεθαμένος. Διέτε τον νὰ ξανασηκῶνῃ τὴν κεφαλὴν του, ὅπου ἡ ὀργὴ τὸν κάμνει νὰ ξαναπαίρνῃ ὀλίγη ζωὴ. Ἦ ματιά του ζυρογονεῖται, τὸ ρουθοῦνι του φουσκώνει. Τοῦ φαίνεται πῶς ὁ ἀέρας εἶναι ὀλίγον βαρὺς καὶ ἀνασάνει καλλίτερα.

Μιὰ ἀκτίς τοῦ χειμωνιάτικου ἡλίου (ροδοχρους) καὶ ὠχρὰ, γλιστρᾷ πάνω σ' τὴν καταστραμένη γῆ. Καὶ ἐνῶ θαυμάζει αὐτὴν τὴν θλιβερὴ δύσι, ποῦ παίρνει δι' αὐτὸν αὐγηνὴ φεγγιά, ἰδοὺ κάτω ἀπὸ τὸ ξαπλωμένο χέρι του, τὸ χιόνι, λυω-

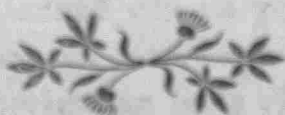
μένο από την θερμότητα, αφήνει να περάση μιὰ πράσινη στιγματιά.

Ἔθαυμα τῆς ζωῆς! Ὁ πληγωμένος αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν νὰ ξαναγεννιέται. Ἀκουμπισμένος μὲ τὰ δύο του χέρια εἰς τὴν γῆ τῆς πατρίδος, προσπαθεῖ νὰ ξανασηκωθῆ ἄρθιος. Ἀπὸ μακρὰν, οἱ τρεῖς κόρακες τὸν παραμονεύουν, ἔτοιμοι νὰ φύγουν. Καί ὅταν τὸν βλέπουν εἰς τὸ πόδι, ζητῶντας τριγύρω του τὰ ξεχασμένα του ὅπλα, μὲ μιὰ χειρονομία πού τρέμει ἀκόμα, πετοῦν ἀψηλά ὅλα μαζί καὶ ξανααβαίνουν πρὸς τὸν βορρᾶν.

Ἀκούονται εἰς τὸν οὐρανὸν φοβεραὶ συγκρούσεις πτερῶν καὶ πάταγος ράμφων. Εἶναι ἓνα βιαστικὸ πέταγμα, θορυβῶδες, ἀνακατωμένο μὲ φόβος καὶ ὀργήν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε κακοῦργοι, οἱ ὅποιοι ἀπέτυχον εἰς τὸν σκοπὸν τους, καὶ οἱ ὅποιοι μαλώνουν ἀναμεταξύ των φεύγοντας.

Παράφρ.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΜΑΛΑΚΟΠΗΔΙΟΣ

Ὁ θάνατος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

SISMANOGLIO
MEGARO

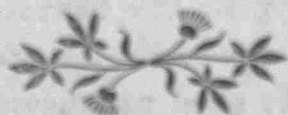
μένο από την θερμότητα, αφήνει να περάσει μια πράσινη σιγματιά.

Ὁ θαῦμα τῆς ζωῆς! Ὁ πληγωμένος αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν νὰ ξαναγεννιέται. Ἀκουμπισμένος μὲ τὰ δύο του χέρια εἰς τὴν γῆ τῆς πατρίδος, προσπαθεῖ νὰ ξανασηκωθῆ ἑρθιος. Ἀπὸ μακρὰν, οἱ τρεῖς κόρακες τὸν παραμονεύουν, ἕτοιμοι νὰ φύγουν. Καὶ ὅταν τὸν βλέπουν εἰς τὸ πόδι, ζητῶντας τριγύρω του τὰ ξεχασμένα του ὅπλα, μὲ μιὰ χειρονομία ποῦ τρέμει ἀκόμα, πετοῦν ἀψηλά ὅλα μαζί καὶ ξανααβαίνουν πρὸς τὸν βορρᾶν.

Ἀκούονται εἰς τὸν οὐρανὸν φοβεραὶ συγκρούσεις πτερῶν καὶ πάταγος ράμφων. Εἶναι ἓνα βιαστικὸ πέταγμα, θορυβῶδες, ἀνακατωμένο μὲ φόβο καὶ ὀργήν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε κακοῦργοι, οἱ ὅποιοι ἀπέτυχον εἰς τὸν σκοπὸν τους, καὶ οἱ ὅποιοι μαλώνουν ἀναμεταξύ των φεύγοντας.

Παράτρ.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΜΑΛΑΚΟΠΑΙΟΣ

SISMANOGLIO
MEGARO

Ὁ θάνατος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΕΙΜΩΝ

Εἰς τὸν Βασίλειον Τριανταφυλλόπουλον
ἀφιερῶται

Ἀγαπητοί μου κύριοι σὲ χρόνους τωρινούς
ποῦ δὲν ἔδούλευε καλὰ τῶν μαθητῶν ὁ νοῦς,
χειμῶνας ἔφθασε βαρὺς καὶ πῆρε στήν ἀράδα
τὰ κοίτουρα κάθε σχολῆς καὶ μένα τὴν ἀχλάδα.

II

Τὴν νύχτα χθὲς σὰν φώναζε τὸ χιόνι: νᾶ' μαι κ' ἦστα,
γυρεύοντας προσάναμα μὲ τοῦ κοντιοῦ τὰ σπίρτα
ὁ Ναστραντὶν μὲ πρόλαβε: Καζέπη.. τί φουρτιούνα,
«ἀπ' τὸ λαχειὸ σ' ἔπεσε, μὰ χαϊδεμένη γούνα.»

III

Τὴν βάζω δὲν ἐκρύωσα, τὴν βλέπω.. μὲ κιντάζει.....
μὰ ξύπνησα στὸ στρώμα μου ἀπ' τὸ γοργὸ τὸ νάζι
καὶ νιώθοντας τὰ μέλη μου γυμνά καὶ μαραμμένα
θυμοῦμαι τοὺς πρωτόπλαστον ποῦ ζοῦσαν σὰν ἐμένα.

IV

Κι' ὅταν κρυώνω, ντροπαλὰ ἢ μύτη κοκκινίζει
κι' ἀπὸ τὸν φόβο της, καλέ, μὲ θόρυβο φτερνίζει.
Πρωί-πρωὶ σηκώθηκα χούμ! ὁ θεὸς χιονίζει
κι' ἔμπρός μου μαῦρο φάντασμα ἀνθρώπων ξεφουρνίζει

V

Τὸ χιόνι βλέπ' ὁ χημικὸς καὶ λέει « φῶς φανερό »
 « αὐτὸ πῶς μεταβάλλεται, σὲ βρόχινο νερό »
 Τὸ γιατροῦδάκι τ' ἀπατιᾶ: μὰ τὸ νερὸ καλὲ μου »
 « ἐν' ἀφουρμῇ πολέμου »
 « ἀλλοίμονον... κοιλιακός, διαβολεμμένος τύφος »

VI

Ὁ δικηγόρος συζητεῖ ἀλλάζοντάς τον ἕφος:
 « Κεῖ ἄν ἀρρωστήσω, τραγουδῶ καὶ γίνουμαι καλᾶ »
 « πρὸς τὸ παρὸν ἴσα μου λὲς τὰ βλέπω νεροῦλά. »

VII

Ἀκούω τὸν φιλόσοφο: φνσῶ καὶ δὲν κρυνῶναι,,
 « γι' αὐτὸ, χειμῶνα, σ' ἀγαπῶ-ζεσταίνουμ' ἀπ' τὸ χιόνι. »
 Ὁ ποιητὴς ἐθύμωσε, γυρεύει τὸν φανὸ
 λυπᾶται τὰ πουλάκια του, λυπᾶται τ' ὄργανό.

VIII

Ὁ κληρικὸς στήν θύελλα τὸ τσοῦζει μὲ ποτό,
 (σιανροκοπιέται βέβαια, τὰ μπῆ στήν κιβωτὸ)
 ὁ δὲ καλὸς μας μπουλγουριτζῆς τὰ πόδια του τεντώνει
 καὶ μὲ πενήντα δάχτυλα τοὺς γνωστικούς μουτζιώνει.

IX

Χειμῶνα! σὲ φανιάζουμαν μὲ κάτι γηραιὰ
 τὰ λὲς παραμυθόπουλα, ἀπέθαντα πλαιτιὰ....
 Συγχώρεσέ μου, πίστεψα τὴν χαλιμὰ τὴν δοῦλα μου
 γιὰ τὰ ζω χίλια τᾶλληρα στήν κόκκινη σακκούλα μου.

X

Χειμῶνα! τώρα φαίνεσαι σὰν δράκος τρομερός
 ποῦ τὸ κορμί μου τὸ ζεστό, ἄν ἀρχησες τὰ τρῶς,
 ἕνα ταμειὸ πρόκειται σὶά πεταχτὰ τὰ χάρω
 πὰ σὶά παλιὰ παπούτσια μου τὴν δόξα σου τὰ γράρω.
 Νὰ γῆνω κάτι κάσιανα σὶή σόμπα, σὶήν φωτιά....
 τὰ γλέφης τὰ παράθερα, κοπέλλα μου παχιά.

XI

Ἐγὼ φανιάσου νὰ μουνα χειμῶνας τσελεμπῆς:
 θὰ τρέχης σὶά παπλώματα, ἀξέταχτος νὰ μπῆς
 κι' ἄν θυμωμένος, ἔβραζες γιὰ τὴν θερμοκρασία
 θὰ σ' ἔφερα σὶά πόδια σου, τὴν Βόρειο Ρωσσία.

XII

Μήπως στήν βράση πὸ' μπλεξες κοπεῖ κανένα νεῦρο
 ἀφοῦ μοῦρὲ συνάδελφε, μὲ ξεύρεις καὶ σὲ ξεύρω.

XIII

Δοιπὸν μεταμυρνώθηκα σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ...
 ἐφημερίδες γράφουνε γιὰ μὴν ὑποδοχὴ;
 κρυστολογῶ τοὺς ὑπουργούς, κρυστολογῶ τοὺς πρώτους
 ἀντὶς τὸν κυβερνήτη τους, τὰ διοῦν τὸν διαβολό τους.

XIV

Μὲ πιάσανε τὰ κέρια μου;.. θὰ παίζω τὸ σκαμπῆλι
 μὲ τὸν Χριστὸ τὸν φαφλατᾶ... μὲ τὸν Ἀηθασίλη...
 ἀπ' ἔξω μὲ τὰ κάλλαντα καὶ μὲ τὴν μουσικὴ
 τὰ τραγουδοῦν τὴν νίκη μου, τὴν Οἰκουμηνική.

XV

Νὰ τραγουδοῦν πῶς τὴν γρηά, μαγεύω καὶ ζαρόνω
 (τὰ πάρη τὸν κατήφορο, ἀπ' τὸν καινούριο χρόνο)
 πῶς φέρνω καλλικάντιζαρο μὲ μακρονλήν σούρα
 τὰ φάγη τοὺς ἡλίθιους, τὰ φάγη τὰ μοῦρά.

XVI

Νὰ τραγουδοῦν πῶς μοναχὰ τὴν δύναμη λατρεύω
 καὶ δέχομαι τὸν ἥρωα γι' ἀπόλονο πιστὸ...
 μέσ' σὶ' ἀγνωστο μυστήριον πῶς ζῶ τὰ διακονεῦω
 τὸν θάνατο ποῦ μ' ἔδωσε τὸ ΧΛΟΣ τὰ βασιῶ.

XVII

Ἀγαπητοὶ μου κύριοι σὲ χρόνους τωρινούς...
 ποῦ δὲν ἐδούλευε καλὰ τῶν μαθητῶν ὁ νοῦς
 χειμῶνας ἔφθασε βαρὺς καὶ πῆρε στήν ἀράδα
 τὰ κοίτσουρα κάθε σχολῆς καὶ μέγα τὴν ἀχλάδα.

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

30 Σεπτεμβρίου

Τριγύρω μου όλα μααραμένα..... Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἀπὸ ἀρκετοῦ χρόνου σέρνονται ἐπάνω στὴν γῆ καὶ ἀνεμοστροβιλιζοῦνται χλωμά, κιτρινομένα. Τὰ δένδρα πελώριοι σκελετοὶ σὰν φαντάσματα ὀρθοῦνται γύρω μου μέσα στὸ ἀπειρο τῆς φύσεως. Ἡ χώρα ἔχασε πειὰ τὴν προτερინή της εὐπρέπεια καὶ μετετράπη εἰς ἐρείπια, εἰς νεκροταφεῖον ἀπέραντον. Ὡς καὶ ἡ ἀτμόσφαιρά της μυρίζει θανατίλα. Ἡ ζωὴ ἐστείρευσε μέσ' στοὺς κόλπους της. Καὶ τώρα ἀποχαιρετῶ τὰ γλυκὰ καὶ ὄνειρευμένα τραγούδια τῆς ψεύτικης ζωῆς καὶ φέρομαι δίχως καμμιὰ παρηγοριὰ εἰς τὰς μυστηριώδεις μελωδίας τοῦ αἰωνίου ὕπνου. Τώρα ὅποτε ἔπεσαν τὰ φύλλα, λησμονεῖ καὶ ἡ καρδιά μου τὴν χαρὰν της, παραβλέπει τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ παρελθόντος καὶ ἀγαπᾷ τὴν θλίψιν μὲ τὸν πόνον, τοὺς στεναγμοὺς μὲ τὰ δάκρυα καὶ ὄνειρεύεται τὸν τάφον, τὸ κρῦο δεσμοτῆρι μιᾶς ἀνυπαρξίας, ὅπου θὰ παύσῃ νὰ πάλλῃ.... θὰ ναι νεκρά, παγωμένη.... Αἰσθάνουμαι τὸ τέλος μου..... τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων μου κρυώνουν, τὸ αἷμα κουρασμένον ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἐρεθισμὸ τῶν φρούδων ὄνειρων, ἀρχίζει νὰ σιγᾷ μέσ' στὰς φλέβες μου. Ὁ κρῦος ἀνεμος τοῦ φθινοπώρου πνέει καὶ ἡ ζωὴ σὲ λίγο μὲ ἐγκαταλείπει. Τὸ ξέρω τὸ αἰσθάνουμαι, εἶναι δι' ὀλίγον καιρὸν....φεύγει.... τυραννισμένη, κουρασμένη.... Καὶ ὅμως πόσο

μὲ ἀρίσει τὸ φθινόπωρον μὲ τὸν συννεφιασμένον οὐρανὸν τοῦ μὲ τὴν μονοτονία του. Θαρρεῖς πῶς κρύβει κάποιο μυστήριον μέσα στὴν μελαγχολικὴ του ὄψι, θαρρεῖς πῶς κλέβει κάτι ἀπὸ τὸ Ἄγνωστον, ἀπὸ τὴν ἀθανασία καὶ τὸ δίδει στὴν ψυχὴ μου. Ναί! ζοῦσαν αὐτὰ τὰ μααραμένα φθινοπωρινὰ φύλλα καὶ ἐχαίροντο καὶ στόλιζαν τὰ δένδρα μὲ τὴν εὐμορφιά τους, σὰν τὰ φύλλα τῆς δικῆς μου καρδιάς· καὶ ἐντούτοις ἐφυλλορρόησαν μαζί μὲ τὰ ἄνθη τῆς ψυχῆς μου, στὸ πρῶτο φύσημα τοῦ ἀνέμου. Καὶ ἔπεσαν στὴν γῆ κάτω, μὲ ἄσπρον τάρφο καὶ ἐχάθησαν αἱ χρυσῆς στιγμῆς τῆς νεότητος. Ἡ φύσις πεθαίνει καὶ ποθῶ τὴν ἀθανασία. Χθὲς ἦταν ἀνοιξι· σφριγεῦσα, σήμερον εἶναι φθινόπωρον καὶ ἀγαπῶ τὸ μαρτύριον καὶ ἡ φαντασία μου φρίττει μπρὸς στὴν γιγαντιαίαν πύλῃν τοῦ Ἄγνωστου. Ποῦ εἶναι ἡ ἀγάπη μου, ποῦ εἶναι τὸ Ἰνδαλμά της; χάθησαν καὶ σβύστηκαν σὰν παραστικῆς σκιῆς ὀραμάτων, πίσω ἀπὸ τὸν μαῦρον πέπλον τοῦ χρόνου· Κι' ἔμεινε ἡ ἀποπνηκτικὴ, ἡ βαρεῖα πνοὴ τους ποῦ μὲ σέρνει λίγο-λίγο στὸ χῶμα.....

15 Ὀκτωβρίου.

Ἐξω σκοτάδι πολὺ βαθύ..... δὲν θέλω τὸ φῶς ποῦ λάμπει ποῦ θαμβώνει· θέλω τὸ φῶς τὸ ὀχρὸ τοῦ πονεμένου φεγγαριοῦ, τὴν θαμπὴ φεγγιά τῆς λάμπας, θέλω τὸ φῶς τοῦ πόνου, γιὰτὶ καὶ τὸ φῶς τῆς ψυχῆς μου εἶναι χλωμό, εἶναι πληγωμένο καὶ ἡ ἀγάπη μου... πολὺ βαθεῖά...

25 Δεκεμβρίου

Σήμερον ὁ καιρὸς εἶναι κακός, χιονίζει, καὶ εἶμαι μόνος. Ὁ ἄγριος καὶ ὀρμητικὸς βορρῆας σκορπίζει τὸ χιόνι ὅπου θέλει, καὶ γεμίζει λάκκους, καὶ σκεπάζει σκέλεθρα καὶ σκ-

SISMANOGLIO
MEGAKO

θανώνει υπάρξεις. Χιονίζει... και ένσκόπτει ο χειμώνας της ζωής μου.

Πάσχω, κι' ο πόνος έπιταχώνει το τέλος της ζωής μου. Δεν ήξευρα πώς μπορεί να πάσχη τόσο ένα υλικό κορμί. Κι' όμως... Οι άλλοκοτοι στοχασμοί της μαύρης σκέψης, μ' αφαιρούν κι' αυτήν την λίγη ζωή που ζω.

Πέφτει το χιόνι άλαφρυά, άλαφρυά για να σκεπάση την άσχήμια της γής και να πνίξη τους πόνους και τους στεναγμούς, που την τυραννούν, μέσ' σ' τους κόλπους της.

Πώς παγώνω!..... Σημείον προώρου θανάτου. Νοιώθω να με γνεύη μυστικά κάτι από το άπειρον, νιώθω να κλείη ή θύρα της όρμής μου, και ν' ανοίγη ή θύρα του παγερού θανάτου. Και ή αγάπη μου να πετα ε' το σκέλεθρό μου, ώσάν με τη πρώτηην πνοή, να πετάξη ε' τους ούρανούς.....

'Ω! έλπίδες μου άνεκπλήρωτες, νεκρωθήτε σδυστήτε μεσ' στο χιόνι, που ήλθε να σαδανώση το κορμί μου και σβύση την άσθενή ύπαρξί μου... την αγάπην μου...

Και θα μένη μόνον πάνω ε' το μνημά μου ο άέρας που θα τραγουδήση το αιώνιο τραγούδι του έρωτός μου...

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΜΑΛΑΚΟΠΑΙΟΣ

IN MEMORIAM.

† Κ. Γαβριηλίδης

I

σ' αυτήν την άγκαλιά την μυστική
Με τους θρήνους μου θα πλέξω το στεφάνι,
Να στολίσω μια ψυχήν άγγελική
Που ποιδς τώλιπιζε μπροστά μας να πεθάνη....

II

Μόλις έστησε στην άνοιξι φωλιά.....
Το πουλί με κελαϊδήματα στο στόμα,
Φαρμακώνονται τα πρώτα του φιλιά.....
Στου θανάτου του ξαπλώνεται το στρώμα.....

III

Στην βρυσούλα μας, για δέτε, τό νερό
Σάν φαρμάκι μέσ' στην γούρνα του σταλάζει
Κάτι λόγια θλιβερά που δεν μπορώ
Να τα ψάλλω..... Μοναχό του, τα φωνάζει :

IV

«Κλαίτε κρένα... τριαντάφυλλα στην γή,
Όλοτρόγυρα με ζώνουν κυπαρίσια.....
Θέλω φώς... μοσχοβολιά θαυματουργή...
Τής αγάπης, τής χαράς μου τα μεθύσια»

V

«Χαμογέλασε και πάλι στὸ βιολί
Στὸ βιολί σου τὸ μονάκριβον Ὀρφέα,
Εἶδα τότες Οὐρανῶν ἀνατολή
Τώρα βλέπω στὴν καρδιά σου μιὰν ρομφαία»

VI

ὦ! τοῦ κάκου! δὲν μπορῶ μὲ τὰ φτερά
Νὰ πετάξω σὰν καὶ πρῶτα μὲ τὴν μοῦσα
Κάτι μέσα μου... θεριεύει... λαχταρᾷ
—ὦ! τοῦ φίλου μου τὴν γλύκα νὰ ρουφοῦσα—

VII

Ἔτσι νὰ' χα μιὰ φλογέρα ταπεινὴ
Μὲ τὸ δάκρυ νὰ φλογίζῃ... νὰ ζεσταίνῃ...
Νὰ συντρίβῃ τῆς μητέρας τὴν φωνὴ
Ἄπ' τὴν φρίκη... τὴν τρομάρα γεννημένη.

VIII

ὦ! βουβὸς βουβός, τραγούδησα καὶ γώ...
Ἄπ' τὰ βάσανα σκλαβώθηκα μονάχος·
Τὴν λαμπρὴ σου λεβεντιὰ ποῦ δὲν θὰ διῶ
Σὰν τὸ μάρμαρο, βασιέται καὶ σὰν βράχος.

IX

Παντοῦ γύρευες στολίδια ζωντανά.....
Τὴν χαρὰ μὲσ' στὸν ἀμάραντον ἀγῶνα,
Μὰ τὸν νοῦ σου κάποιος ἄγγελος πλανᾷ
Καὶ φωλιάζει τὸ κορμί σου στὸν χειμῶνα.

X

Πουθενὰ μέσ' στοὺς τάφους δὲν γνωρίζω
Τέτοιο πρόσωπο γλυκὸ μαυροντυμένο·
Τὰ χαρίσματα στὸν λόγο μου σκαλίζω,
Τὰ χαρίσματα κοντὰ στὸν πεθαμμένο.

XI

Τὰ μεγάλα σου τὰ μάτια μιὰ στιγμή
Δὲν μ' ἀφήσαν νὰ ξεχάσω τὴν λατρεία,
Ἦ βορριάδες ἢ θολοὶ κατακλυσμοὶ
Ἦταν μέσ' στὴν συλλογὴ σου ἀρμονία.

XII

Καβαλλάρης στυλωμένος, συνετός...
Τὰ κακόμοιρα γεράματα δὲν εἶδες·
Ἔνας Μάης, ἕνας ἥρωας θνητός
Νανουρίζει τίς περήφανες πατρίδες.

XIII

Μέσ' σ' αὐτὴν τὴν ἀγκαλιὰ τὴν μυστικὴ
Μὲ τοὺς θρήνους μου θὰ πλέξω τὸ στεφάνι,
Νὰ στολίσω μιὰ φυγὴν ἀγγελικὴ
Ποῦ ποιδὸς τῶλπιζε μπροστὰ μας νὰ πεθάνῃ....

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΓΝΩΣΕΩΝ ΤΑ ΟΡΙΑ

Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀμαθέστερος πάντων τῶν ἀνθρώπων εἶναι μία φράσις αὐτὴ τὴν ὁποίαν εἰς μόνος ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ δύναται μετ' ἀληθείας νὰ εἴπῃ καὶ ὁ μόνος οὗτος ἄνθρωπος ὅστις θὰ ἠδύνατο μετ' ἀληθείας νὰ τὴν εἴπῃ δὲν δύναται οὔτε κἂν νὰ τὴν σκεφθῇ. Καὶ ὅστις ἐπομένως μεταχειρίζεται τὴν φράσιν ταύτην ἐκφράζεται ὡς ὁ λέγων ὑμῖν προθυμότατος, εὐπειθέστατος, ταπεινότατος δούλος σας.

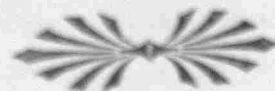
Ἐγὼ εἶμαι ὁ πολυμαθέστερος πάντων τῶν ἀνθρώπων εἶναι μία φράσις αὐτὴ ἣν εἰς μόνος ἄνθρωπος δύναται μετ' ἀληθείας ἐν τῷ κόσμῳ νὰ εἴπῃ καὶ ἐὰν τυχὸν τὴν ἔλεγε πρὶν ἢ ἄλλος τις πρὸ αὐτοῦ τὴν εἶχεν εἴπῃ ἢ σκεφθῇ, ἠθέλεν ὑποστῆ ἴσως οἰκτρὸν λιθοβολισμόν.

Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἀμαθέστεροι ἐμοῦ, ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι πολυμαθέστεροι ἐμοῦ αὕτη εἶναι ἡ φράσις τὴν ὁποίαν ὀφείλουσι νὰ σκεφθῶσι καὶ νὰ εἴπωσι—καὶ ταύτην δικαιοῦνται νὰ τὴν εἴπωσι—πάντες τῆς ὑψηλίου οἱ ἄνθρωποι ἐκτὸς βεβαίως δύο. Ἐὰν αἱ σπουδαὶ ἡμῶν καλῶς διευθύνωνται, καθόσον εἰς αὐτὰς καταγινόμεθα, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ ἀριθμὸς τῶν πολυμαθεστέρων ἡμῶν ἐλαττοῦται καὶ ἡμεῖς βαίνομεν πρὸς τὸ δεύτερον ὄριον. Ἐὰν αἱ σπουδαὶ ἡμῶν κακῶς διευθύνωνται, ἐφ' ὅσον καταγινόμεθα, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ ἀριθμὸς τῶν πολυμαθεστέρων ἡμῶν αὐξάνει καὶ ἡμεῖς βαίνομεν πρὸς τὸ πρῶτον ὄριον. Τὸ βρέφος ἄμα τῇ γεννήσει

τοῦ εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὀρίων, ἦτοι μεταξὺ τοῦ καλῶς πεπαιδευμένου καὶ τοῦ κακῶς πεπαιδευμένου ἀνθρώπου, ἐπειδὴ μεταξὺ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ψεύδους ὑπάρχει μόνον τὸ μηδέν. Πᾶσα ἀνθρωπίνη γνῶσις εἶνε πάντοτε ἀβεβαία ἐὰν αὐτῆς δὲν προηγήθῃ πρῶτον ἡ ἀμφιβολία καὶ εἶτα ἡ ἐξέτασις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς ἀνεπίξεως δὲν φθάνομεν εἰμὴ εἰς ἀπλὴν πιθανότητα. Ἡ ἀπόδειξις δὲν ὑπερβαίνει πολλακίς τὰ ὄρια τοῦ ἀρμόζοντος ἢ μὴ ἀρμόζοντος τῶν ἰδεῶν. Πολὺ ὀλίγον, καλέ μου ἀναγνώστα, θὰ γνωρίσῃς τὰς αἰτίας, καὶ βεβαίως πολὺ ὀλιγώτερον ἀφ' ὅτι οἱ ἄνθρωποι νομίζουσιν ὅτι τὰς γνωρίζουσιν, ἐφ' ὅσον ὁ νοῦς σου ἀναπτύσσεται. Αἱ ἐπιστῆμαι ἄγουσι μόνον εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ὀρίων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ ὑποδεικνύουσι ποῖαι ἔρευναι ἐμπεριέχονται ἐντὸς καὶ ποῖαι ἐκτὸς τῶν ὀρίων τούτων.

Ἐὰν ἐπιζητῆς, καλέ μου ἀναγνώστα, ἐπὶ τῶν γνώσεων τὸν ἄρτον, σὲ κλαίω· ἐὰν ἐπιζητῆς ἐκ τῶν γνώσεων τῶν ἀνθρώπων τὴν ὑπόληψιν, σὲ λυποῦμαι· ἐὰν ζητῆς ἐκ τῶν γνώσεων εὐχάριστον τῆς ἀνίας διασκέδασιν, σ' ἐπαινῶ· ἐὰν ζητῆς ἐκ τῶν γνώσεων τὰ μέσα τῆς ἠθικῆς σου βελτιώσεως, σὲ σέβομαι. Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ πρακτικὸν συμπέρασμα, ὅπερ θὰ ἦτο ἐλάχιστον ἂν ἡ ἀξία του συνίστατο εἰς μόνον τὸν σεβασμὸν ἐμοῦ τοῦ ἐλάχιστου.

KINEZOS

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ.

Φιλότηρ Ἀναστασίῳ Μανούδη

I

Ὡ φιλοσόφοι τοῦ συρμοῦ τὰ μοῦτρα σας προσμένω
Ἐσᾶς ποῦ γλυκαθήκατε μὲ πλοῦτο σιχαμένο
Θαυμάζω τί θὰ κάνετε στίς ἐκδρομές τοῦ Μάη
Μαντεύω τὴν σακκεύλα σας πῶς θὰ χοροπηδάη.

II

Μπροστά σας παίρνω τοὺς φτωχοὺς ἀδειάντροπα μαμούδια
Νὰ ζοῦν μέσ' στὰ χαμόμηλα καὶ στὰ πικρὰ λουλούδια
Γι' αὐτὸ δὲν νιώθουνε μωρέ, τὴν ἀγινὴ μαγεία
Γι' αὐτὸ δὲν θὰ τοὺς κλείσουμε σὲ κάποια Παναγία.

III

Ἐγὼ τοὺς εἶπα μιὰ φορά:—Καθῆστε στὸ μεντέρι.,
«Γιὰ σᾶς κοιμοῦνται στὴν φωλιά, τὰ χελιδόνια-ταῖρι»
«Καθῆστε καὶ σπουδάζετε προορισμὸ νὰ βρῆτε»
«Παιδάκια νὰ γεννήσετε, σοφοὶ νὰ γεννηθῆτε.»

IV

Καὶ τώρα θεριακλήδες μου, τὰ τζιέρια σας πρὶν φάω
Δώστε σὲ μένα τ' ὄρφανό, ταμπάκο νὰ ρουφάω
Νὰ τραγουδῶ στὸ στόμα μου, τί σκόρδα... τί καρότα...
Ὅταν ὁ ἥλιος (πρωῖνός) σκορπίσῃ πέντε φῶτα.

V

Στίχους λοιπόν φαντάζομαι χορτάτος θά σεβίρω:
Γειάσου καλοκαιράκι μου, νά κάτσω νά σε δείρω·
Δέν είσαι πλάσμα χοιρινό νά' ρθῶ νά σε φιλήσω·
Ἡ πεθερά μου ντροπαλή ξανά νά σε ξυλίσω.

VI

Κρατεῖς τὰ βασιλόπουλα σέ μιὰ λαμπρὴ φαμίλια
Καὶ τάξεις ἀπ' τὸν κόρφο σου τὰ ζουμερὰ σταφύλια·
Καὶ ρίχνεις τριαντάφυλλα καὶ ρίχνεις τόσ' ἀπίδια
Μέσ' στίς μπροστέλλες ποῦ γρηγὲς μαζεύουν τὰ σκουπίδια

VII

Ἐνῶ σέ φάλλουν μαγικά τῆς νύχτας τροβαδοῦροι
Ἀφίνεις τὴν καντάδα τους νά σέρνῃ τὸ γαϊδοῦρι·
Ἐνῶ σέ ζωγραφίζουμε, χωμένο στὰ μπουρνούζια
Γυμνώνεις τὰ κορίτσια μας καὶ μένουνε στὰ ἡμπούζια.

VIII

Δέν σέ σκοτίζουν βάσανα, διαβαίνεις μὲ τὸ κέφι,
—Τὸ παιδικὸ χαμόγελο τὸ λογικὸ σου τρέφει—
Κι' ἂν δούλεψες μεσάνυχτα ἐπήρες ἓνα ροῦπι
Νά φκιάσῃς ψῶλλον ἐνδοξο καὶ μουσικὸ κουνοῦπι.

IX

Διῶξε λοιπὸν τίς μηχανές, τὰ κράτη, τὸν αἰῶνα—
(Τὶ μπερδεμὸς, μὰ τὸν θεὸ: γραφὴ, χαρτιὰ, ἡμελάνη)
Καὶ γιὰ τὴν Εὔα φέρε μου μιὰ γνωστικὴ Παγώνα—
Ἄδὰμ νά μεταμορφωθῶ στὴν δεῖνα Κεϋλάνη.

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΚΑΖΕΠΗΣ

Ἡ ὠραιότερα τῆς Γαλλίας κ. Ρεκαμιέ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ ΣΟΥΡΗ.

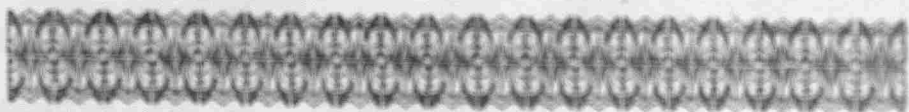
Ἦτο Σάββατον πρωί. Ὁ κ. Σουρῆς ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖόν του μόνος, καπνίζων καὶ ἀναπλάττων τὸ σχέδιον τοῦ Ρωμηοῦ. Ἡ κυρία Σουρῆ εἶχεν ἐξέλθει καὶ τὸν εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ σπίτι μὲ τὴν παράκλησιν νὰ προσέχη ὀλίγον τὰ παιδιά. Ἄλλ' ὁ ποιητής, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφημιζετο πολὺ καὶ ὡς πατὴρ ὑπομονητικός, ἀνέθεσεν σιωπηλῶς εἰς τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ράθυμόν του πρωϊνὴν εὐδαιμονίαν κάμνων τολύπας καπνοῦ ὑποκνάνους καὶ ὄνειρα ποιητικὰ ὑποκύανα... Αἴφνης ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς εἰσόδου βιαίως καὶ ὑπὸ τοὺς σπασμωδικούς ἤχους τοῦ κώδιου εἰσορμᾷ ἢ μᾶλλον ἐνσχύπτει εἰς ἄνθρωπος συγκεκνημένος, ἀσθμαίνων, παράφορος. Ἦτο ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ καὶ κατὰ ἔτρεχε βέβαια διὰ νὰ τρέχη τόσον. Τὸν περιστοιχίζου ἀπορῶντες ὁ μάγειρος, ἡ γουβερνάντα, τὰ παιδιά, ὁ σκύλος Γκιούλ. Ἄλλ' ὁ Παναγιώτης τοὺς παραμερίζει καὶ ἀνέροχεται τὴν κλίμακα, κραυγάζων: —Κύριε Γιώργο! κύριε Γιώργο! Ὁ θόρυβος δὲν πτοεῖ τὸν ποιητὴν καὶ ἐρωτᾷ ἀπλῶς ἀπὸ τὴν θέσιν του —Τί τρέχει καλέ; Τὰ συχαίρια μου... Σᾶς ἔπεσε τὸ λαχειό... ὁ πρῶτος ἀριθμός... —Μῦλα καλά, βρέ! Ἡ μεγάλη εἰδησις κάμνει τὸν ποιητὴν νὰ σηκωθῆ καὶ δίδει ἀμέσως εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ἔκφρασιν θυμωμένου. Μήπως παρεφρόνησεν ὁ ἄνθρωπός του; Τί τοῦ ἐχρεωστοῦσε νὰ ἔλθῃ πρωί πρωί διότι καὶ τὸ μεσημέρι διὰ τὸν κ. Σουρῆν

είναι ακόμη πρωί. Ἄλλ' ὁ Παναγιώτης ἐπιμένει. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κατακλυσμοῦ τῶν ἐρωτήσεων, αἱ ὁποῖαι τῷ ἀπευθύνονται πανταχόθεν, δίδει τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις καὶ παρουσιάζει τὰ πειστήρια τῆς εὐτυχίας. Ἡ κυρία Σουρῆ τὸν εἶχε συναντήσει πρὸ ὀλίγης ὥρας εἰς τὸν δρόμον καὶ τῷ ἔδωκε νὰ φέρῃ εἰς τὸ σπίτι τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μετοχῶν των διὰ νὰ τοὺς παραβάλουν μὲ τοὺς κληρωθέντας. Ὁ Παναγιώτης ἔκρινε καλὸν νὰ περάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὴν τράπεζαν νὰ ἴδῃ τοὺς κερδίσαντας ἀριθμοὺς καὶ νὰ κάμῃ ὁ ἴδιος τὴν παραβολήν. Πηγαίνει, τοῦ ἔρχεται ζάλη εἰς ὅτι εἶδεν. Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῆς σημειώσεως, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἦτο ὁ 46.346 καὶ ὁ πρῶτος τῶν κληρωθέντων 46.346... Δὲν πιστεύει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐρωτᾷ... Ἐκκληκτος, ἐννεός. Οἱ παρευρισκόμενοι τὸν ἐπιβεβαιώνουν. Τί χαρὰ τί εὐτυχία καὶ δι' αὐτὸν τὸν πτωχόν... 100.000 φρ. χρυσᾶ. Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, μήπως προφθάσῃ ἄλλος τὰ συχαίρια, καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ πλέον εἰς τοὺς κατόπιν ἀριθμοὺς, τρέχει τρέχει μὲ τὰ τέσσαρα εἰς τοῦ Σουρῆ—Νά μὲ εἶπε τελειόνων τὴν διήγησίν του μὲ μειδίαμα εὐφροσύνης καὶ ἀγαθότητος. Σὰς ἔπεσε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς. Στεῖλτε ὅποιον θέλετε νὰ ρωτήσῃ στὴν Τράπεζαν.—« Μπρὲ μπᾶς καὶ τὸ εἶπες κανενὸς καὶ ἀρχίζουν νὰ μουρχουνται ἐδῶ μουσικῆς; » ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ νεωτέρου Ἀριστοφάνους, ἅμα ἐβεβαιώθη ὅτι εἶχαν κάποιαν ὑπόστασιν οἱ λόγοι τοῦ ἀνθρώπου του. Καὶ ἡ δευτέρα: — Πόσο πάει τὸ συνάλλαγμα; Τὸ σπίτι ἀνάστατον. Ὁ Γκιουλ, ὁ σκύλος, τὸν ὁποῖον ἐχάρισαν εἰς τὸν ποιητὴν διὰ νὰ τὸν ἀποθανάτισῃ μὲ τὸν Ρωμηόν, ἤρχισε νὰ γανγίζῃ. Ἡ γουβερνάντα ἐθορῦβει περισσότερον τῶν μικρῶν. Ὁ μάγειρος ἀφῆκεν εἰς τὴν τύχην των τὰ φαγητά του καὶ ὁ Παναγιώτης μὲ τὸν Πλάτωνα ἔτρεξαν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς κυρίας Σουρῆ, ἀγνοοῦσης ἀκόμη τὴν εὐτυχίαν της. Αἱ ἐφημερίδες καὶ ὁ Ρωμηὸς ἐγκατελείφθησαν εἰς τὸ Γραφεῖον. 100.000 φρ. χρυσᾶ σοῦ λείει ἄλλος, πρῶτον καὶ κύριον ἐσκέπτετο, δια-

κόπτω τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ρωμηοῦ δι' ἕξ μῆνας καὶ ἴσως καὶ διὰ παντός καὶ ἀναπαύομαι. Ἐπειτα ξεπληρόνω τὸ σπίτι τοῦ Φαλήρου καὶ κτίζω καὶ ἕνα σπίτι ἐδῶ στὰς Ἀθήνας καὶ γίνομαι στὰ ἀληθινὰ οἰκοδεσπότης καὶ ὄχι στὰ ψέμματα ὅπως εἶμαι τώρα... Καὶ κανένα ταξιδάκι, αἱ, δὲ θὰ ἦταν ἄσχημο. Γιὰ τὰ ρέστα ἄς φροντίσῃ ἡ γυναῖκα μου. Ἐγὼ τὴν ἡσυχία μου θέλω... καὶ τὸ βράδυ κούκο καὶ τόμπολα ὡς τὸ πρωί... Ἄλλὰ ποῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν παράδοξον κεφαλὴν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς ποιήσεως καὶ νὰ ἴδῃ τί συνέβαιναν ἐκεῖ μέσα, τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς βεβαίας ἐλπίδος, καὶ τῆς ἀγωνιώδους ἀναμονῆς; Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν καὶ ὁ μάγειρος γεμάτος χαρὰν—Μάλιστα, κύριε, σὰς ἔπεσαν εἶπεν. Ὁ ἀριθμὸς 46.346 εἶνε κληρωμένος πρῶτος. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. — Μὰ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ Μαρή! ἀνέκραξεν εἰς ἀπάντησιν ὁ ποιητής.

Ἐπιτέλους! Ντάγκ! Ντάγκ! Ἡ κυρία Σουρῆ. Τὴν ὑπεδέχθησαν μετὰ φωνῶν καὶ λαμπάδων καὶ τὴν περιστοιχίσαν ὅλοι ἀπὸ τοῦ Γεωργίου μέχρι τοῦ Γκιουλ — Τί τρέχει καλῆ; εἶπεν ἐκείνη ἀποροῦσα διὰ τὴν τόσην χαρὰν της—Τὸ Λαχεῖο! μᾶς ἔπεσε τὸ Λαχεῖο.—Ποῖο Λαχεῖο;—Τῆς τραπέζης καλῆ! εἶπε φωνάζων ὁ Σουρῆς. Δὲν ἔδωκες τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ὁμολογῶν μας εἰς τὸν Παναγιώτην; Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ κυρία Σουρῆ, πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὰ γέλοια. Δὲν ἤθελε καὶ περισσοτέρους διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὰ συμβαίνοντα. Τί κρῖμα ὅμως νὰ μὴ ἠμπορέσῃ νὰ κρατηθῇ! ἔβλεπε τὸν ἀγαθὸν Παναγιώτην, τὸν ἀκούσιον δράστην τῆς σκηνῆς—Βρὲ σύ Παναγιώτη! Τῷ ἔλεγε καὶ ἤρχιζε πάλιν τὰ γέλοια. Ὁ Σουρῆς τὰ ἔχασε. Ἡ ἐλπίς του ἐκλονίζετο καὶ κατέλιπεν... ἦτο λάθος λοιπόν... λάθος χωρὶς ἄλλο. — Ἐλα Μαρή εἶπεν ἀρχίζων νὰ θυμῶνῃ πρὸς μας λοιπόν! — Καλῆ ποιὸς ἀριθμοὺς ὁμολογῶν μας ἔδωκα! Εἶπεν ἐκείνη ἅμα ἐξεγέλασε ἐγὼ τοῦ ἔδωκα τὴν σημείωσι τῶν κερδισμένων ἀριθμῶν..... Τὴν ἄλλην ἐβδομάδα ὁ Ρωμηὸς ἔγραφε τὸ παθημᾶ του..... ἀριστούργημα σατύρας, τὸ ὁποῖον μόνον ὁ Ὀλύμπιος καὶ μέγιστος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ποιητῆς Γ. Σουρῆς δύναται νὰ συνθέσῃ.

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ.

ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑΣ ΤΟΥ.

Και τείσαι, ἄνθρωπε μωρέ, ποῦ φλυαρεῖς ἐμπρός μου,
ἄν με τὰ ζῶα τὰ λοιπὰ παραβληθῆς τοῦ κόσμου;

*Ἐχεις τὴν χαιτή λειονταριοῦ καὶ τὸ κεντρὶ τῆς σφήκας;
ἔχεις πτερὰ τοῦ παγωνιοῦ καὶ τοῦ στρουθοκαμήλου,
ἢ τοῦ προβάτου τὸ μαλλί, τὸ γάλα τῆς κατσίκας,
τὰ δόντια τοῦ ἑλέφαντος, τὸ στόμα, κροκοδείλου;

*Ἐχεις τὸ χιλιμίντρισμα ἐκεῖνο τῆς φοράδας;
ἔχεις λαγοῦ περπατησιὰ καὶ κάβουρα ποδάρια,
ἢ τοῦ ξιφία τὴν οὐρά, ἢ κἂν τῆς σουσουράδας,
ἢ κἂν τῆς πίνας τὸ φαγὶ καὶ τὰ μαργαριτάρια;

*Ἐχεις αὐτιά τοῦ γαίδουριου, τῆς κουκουβάγιας μάτι,
ἢ τῆς χελώνας τὸ κανκὶ καὶ τζιτζικα λαρύγγι,
κ' ὁπότεν θέλῃς εἰμπορεῖς, βρὲ ἄνθρωπε σακάτη,
νὰ βγάλῃς ἀπὸ μέσα σου ἵπλοποτάμου ζύγκι;

*Μπορεῖς νὰ πέσῃς ἴστο νερὸ ἀπὸ ἕψηλὰ σὰν γλάρος
καὶ τὸ μακρὸν τὸ ράμφος σου μαρίδες νὰ ρουφήσῃ;
*μπορεῖς καὶ σὺ ν' ἀλατισθῆς καθὼς ὁ μπακαλιάρος
κ' ἀπὸ τ' ἀλάτι τὸ πολὺ νὰ γίνῃς στοκοφίσι;

*Μπορεῖς σκουλήκι ἐνταυτῶ καὶ πεταλοῦδα νᾶσαι
κ' ἀπὸ τὸ σάλιο σου νὰ βγῆ μεταξωτὴ λουρίδα,
ἢ, ὅπερ σπουδαιότερον, *μπορεῖς ν' ἀποκοιμᾶσαι
μ' ἓνα ποδάρι κρεμαστὸς καθὼς τὴν νυκτερίδα;

*Μπορεῖς νὰ ζῆς χωρὶς βρακιά, παπούτσια καὶ φωκόλα,
ἢ τρία κἂν πηδήματα νὰ κινήῃς σὰν ζαρκάδι;
*μπορεῖ ἀπὸ τὰ σπλάγγα σου νὰ ἔβγῃ καμμιὰ κόλλα,
χαβιάρι, ἀνγοτάραχο, ἢ τῆς μουρούνας λάδι;

*Μπορεῖ ἀπὸ τὸ δέγμα σου νὰ δούμῃ μιὰ διφθέρα,
σαμοίρια, γούνας, στρώματα, παπλώματα, καπόταις;
*μπορεῖς καθὼς τὸν κόκορα μονάχα σὲ μιὰ ἡμέρα
νὰ χωρατεύῃς μ' ἓκατὸ τριάντα πέντε κόταις;

*Μπορεῖς καὶ σὺ νὰ χώνεσαι ἴστῃς τρύπαις σὰν ποντίκι,
ἢ νὰ πετᾷς σὰν κότσιφας, σὰν σπῖνος, σὰν ὀρτύκι;
*μπορεῖς ποτὲ τὰ ὄσα τρῶς, βρὲ ἄνθρωπε τεμπέλη,
νὰ τὰ μασσῶς σὰν μέλισσα καὶ νὰ τὰ βγάζῃς μέλι;

Οὐ! νὰ χαθῆς κυφηναριό... ἴστων μελισσῶν τὸ σμῆνος
ἔσὺ ζηλεύεις μοναχὰ τὴν θέσιν τοῦ κηφήνος,
καὶ θέλεις πάντα χάρισμα νὰ τρώγῃς ἴστην κυφέλην,
ὁπότεν εἶσαι μάλιστα γιγαντομάχος Ἕλλην.

Μὲ ὄλην τὴν σοφίαν σου, τὴν τόσον πνευματώδη,
δὲν εἰμπορεῖς ἴστα σύννεφα καὶ μιὰ φωλῆ νὰ κτίσῃς,
μηδὲ νὰ βγάλῃς κέρατα σὰν τράγος ἢ σὰν βῶδι,
καὶ μοναχὰ ὡς σύζυγος *μπορεῖ νὰ τ' ἀποκτήσῃς.

Ὁ, τι μικρὸν καὶ ἀφανὲς ἢ πτέρνα σου πατεῖ
γελᾷ μὲ τὰ καμώματα τῆς λογικῆς ἀγέλης,
κι' ἂν πῆς κι' εἰς ἓνα μύρημα ἵστον κόσμον τι ζητεῖ,
θὰ σ' ἀπαντήσῃ αὐθαδῶς «ἀμὲ καὶ σὺ τί θέλεις;»

Ἐνα κουνουπι ζοηρὸ ἐκάθισε μιὰ ἡμέρα
σ' ἐνὸς βωδίου τὸ κέρατο κι' ἐσφύριζ' ἐκεῖ πέρα,
κι' εἶπε τὸ βῶδι μὲ ψυχρὸν Ἑγγλέζου χαρακτήρα
«καὶ ὅταν ἦλθες κι' ἔφυγες χαμπάρι δὲν σ' ἐπῆρα».

Ἄν εἴμπορεῖς, βρὲ ἄνθρωπε, πῆς του καὶ σὺ αὐτὰ,
ὅταν ἴσ' αὐτιά σου νηστικὸ σφυρίζοντας πετᾷ
μὲ σφύριγμα καὶ δάγκωμα κακὰ σὲ ξημερώνει,
ἂν δὲν σκεφθῆς δελτάριον ν' ἀνάψῃς Ζαμπιρόνη.

Βλέπεις αὐτὸν τὸν μπούρμπουλα, τὸν ἀφανῆ ἵστο χῶμα,
ποῦ μὲ τὰ πόδια του κυλᾷ τὴν μιὰ καὶ ἄλλη βρῶμα;
μεγάλῃς ἔτυχε ποτὲ ἵστον Αἴγυπτον λατρείας
ὡς τοῦ Ἡλίου σύμβολον, δυνάμειος κι' ἀνδρείας.

Καὶ ὕστερα κορδόνεσαι καὶ θεωρεῖς ὡς δῶρον
καὶ τὸ μυαλὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ μυαλὸ τῆς ράχης,
σύ, τοῦ Δαρβίνου ἢ μαϊμοῦ, σύ, δίπουν μαστοφόρον,
σύ, ἄνθρωπε θαυμάσιε, ποῦ κακὸ ψόφο νᾶχης.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΩΝ

Ὁμολογουμένως ὁ ἀριστοκρατικὸς κόσμος καὶ οἱ πολίται ἦσαν καὶ εἶναι εὐτυχεῖς διότι δύνανται νὰ ἀπολαύσουν τὸν κινηματογράφον

ΚΟΣΜΟΓΡΑΦΟΝ

Μεγάλῃ ἔδδς τοῦ Πέραν. Ταξείμιον.

Ἡ πρωτοφανὴς καὶ εὐρύχωρος αἴθουσα, ἡ ἠλεκτροφώτιστος αὐτῆς θέα, ἡ δικαιολογημένη καθαριότης καὶ ἡ θαυμασία μουσικὴ ἀποτελοῦν συνδυασμὸν, σπάνιον εἰς τὴν Κων)πολιν καὶ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις. Ταινίαι παγκοσμίας ἐκτιμήσεως μὲ θέματα ἱστορικά, ἀρχαῖα ρομαντικὰ παρελαύνουν μεγαλοπρεπῶς. Ὁ ἀπαιτητικότερος χειροκροτεῖ καὶ ὁ πλέον ἰδιότροπος ἐννοεῖ ὅτι ἀδίκως ἐπιζητεῖ τοιαῦτα ἀριστουργήματα εἰς τοὺς ἄλλους πτωχοὺς κινηματογράφους. Τιμαὶ λαϊκαὶ δι' ἓνα τοιοῦτον πανόραμα. Θεωρεῖα 125-75 γρ. Καθ' ἐκάστην δύο ἡμερίδες περὶ τὴν 3ην καὶ 5ην ὥραν. μ. μ. Τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν 10ην. Τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς περὶ τὴν 1 1)2 μ. μ. (α) θέσις γρ. 25 6) 15 καὶ γ) 10.)

ΟΛΥΜΠΟΣ

Τὸ μόνον ἐργοστάσιον τῶν ἀπριωίχων ποτῶν ἐν *Κων*)πόλει, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν ὑγειονομικὴν ἐπίβλεψιν, καὶ προμηθεύει εἰς ὅλον τὸν ἀγγλικὸν αἰθαιτὸν, λεμονάδες, λάϊμ-δζινοὺς, δζίνδζιραλ κ. λ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ἐπίσης καὶ διαφόρων εἰδῶν κοινὰκ γνήσια κρασιά, ἀθύποτα καὶ... καί...

ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΛΟΙΠΟΝ

εἰς τὸ: ἐργοστάσιον **ΟΛΥΜΠΟΣ** . . .

Τηλέφ. ἀριθμ. 458.

ΤΙΜΗ ΓΡΟΣΙΑ 25